VII. évfolyam, 2. szám

1951. január 11.

Ludas Matyi

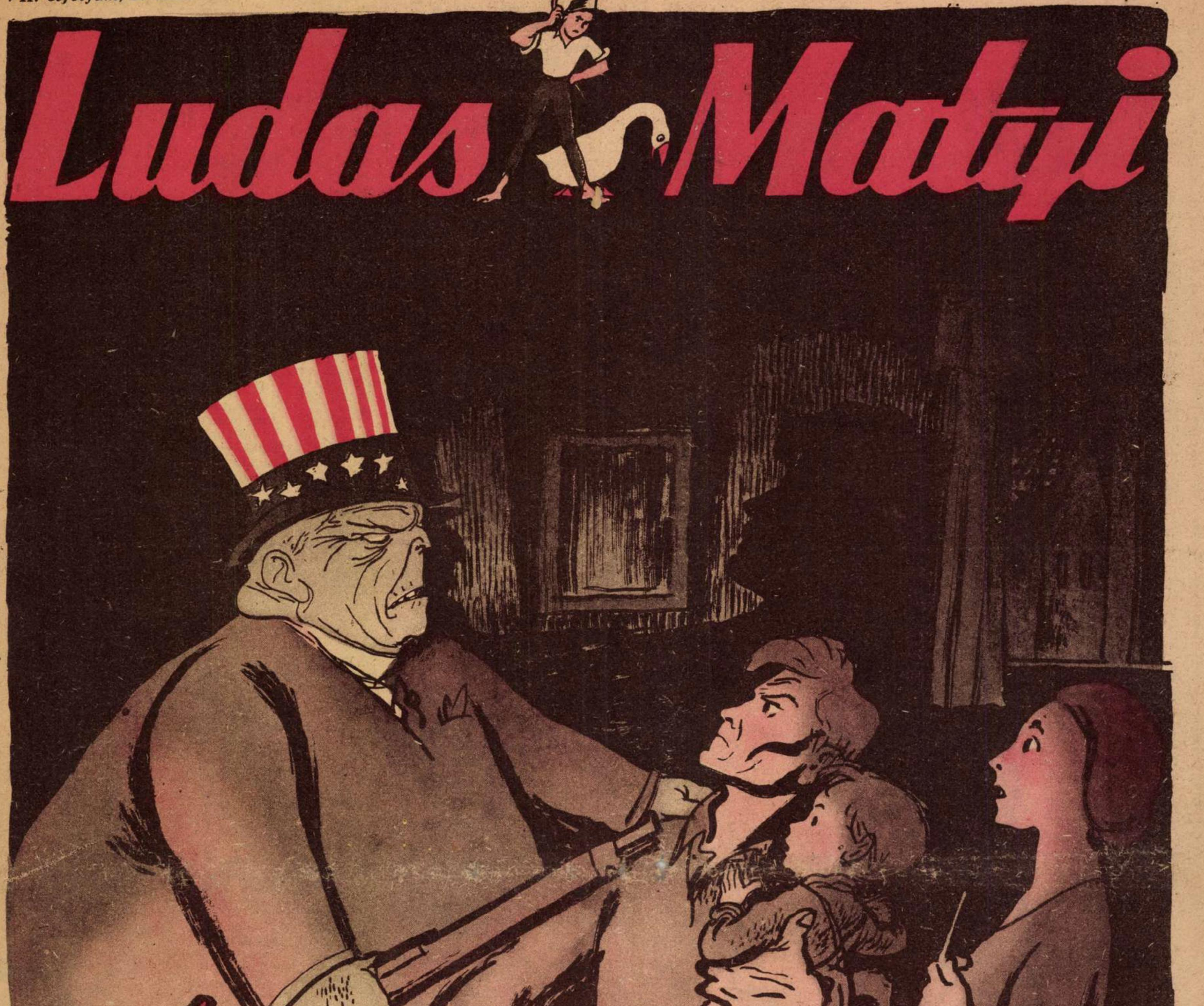

70 fillér

Nyugat-Németországban

— Hagyja már azt az unalmas családi boldogságot, és menjen inkább meghalni értem . . .

Megszakad a szíve szegénynek

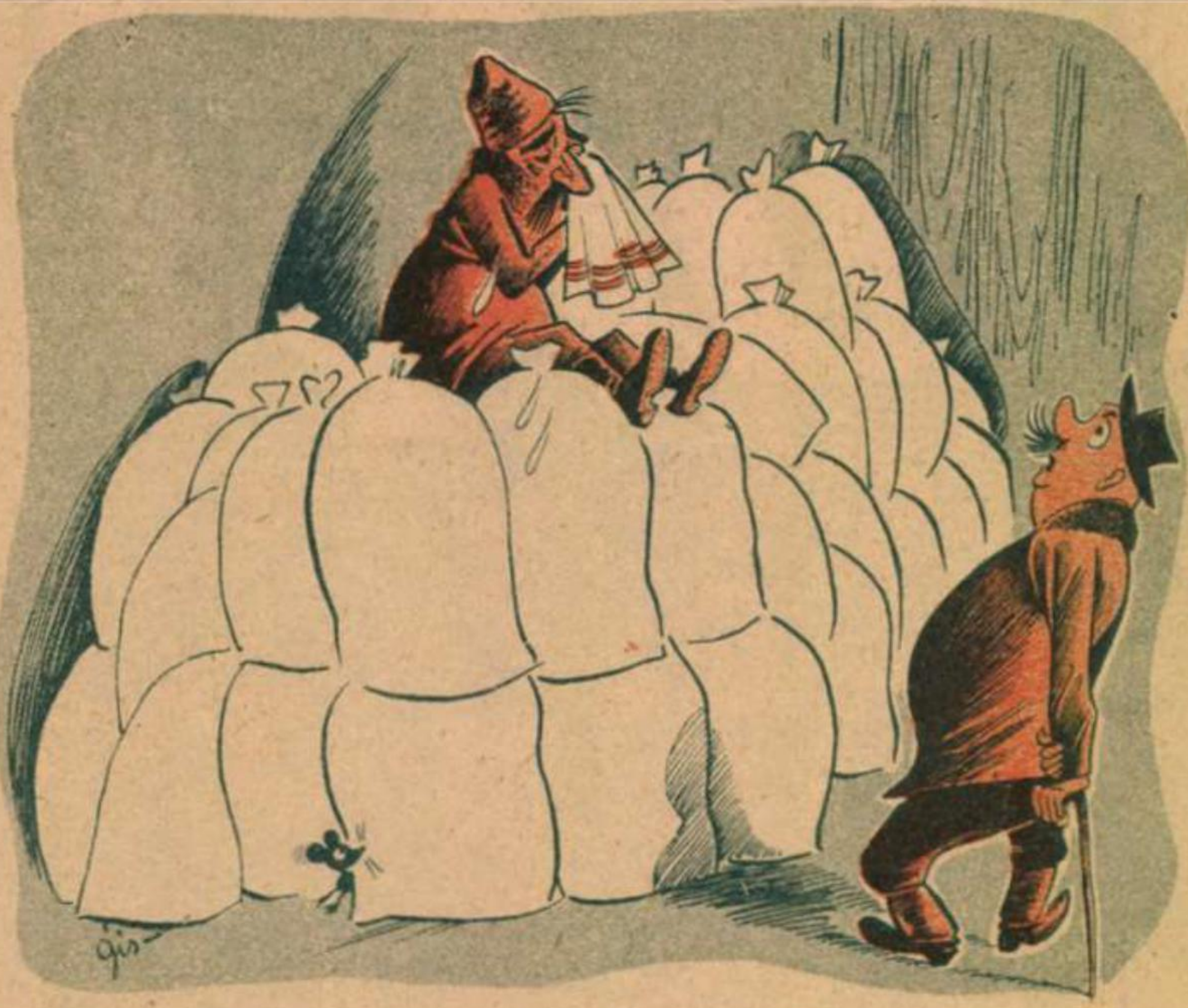

— Miért sír Zsíros szomszéd?

— Azért, mert nem tudok olyan tisztességes lenni, hogy beadjam a kukoricámat.

— Hát adja be!

— Azt már nem. Inkább sírok.

Az USA nagykövete Madridban

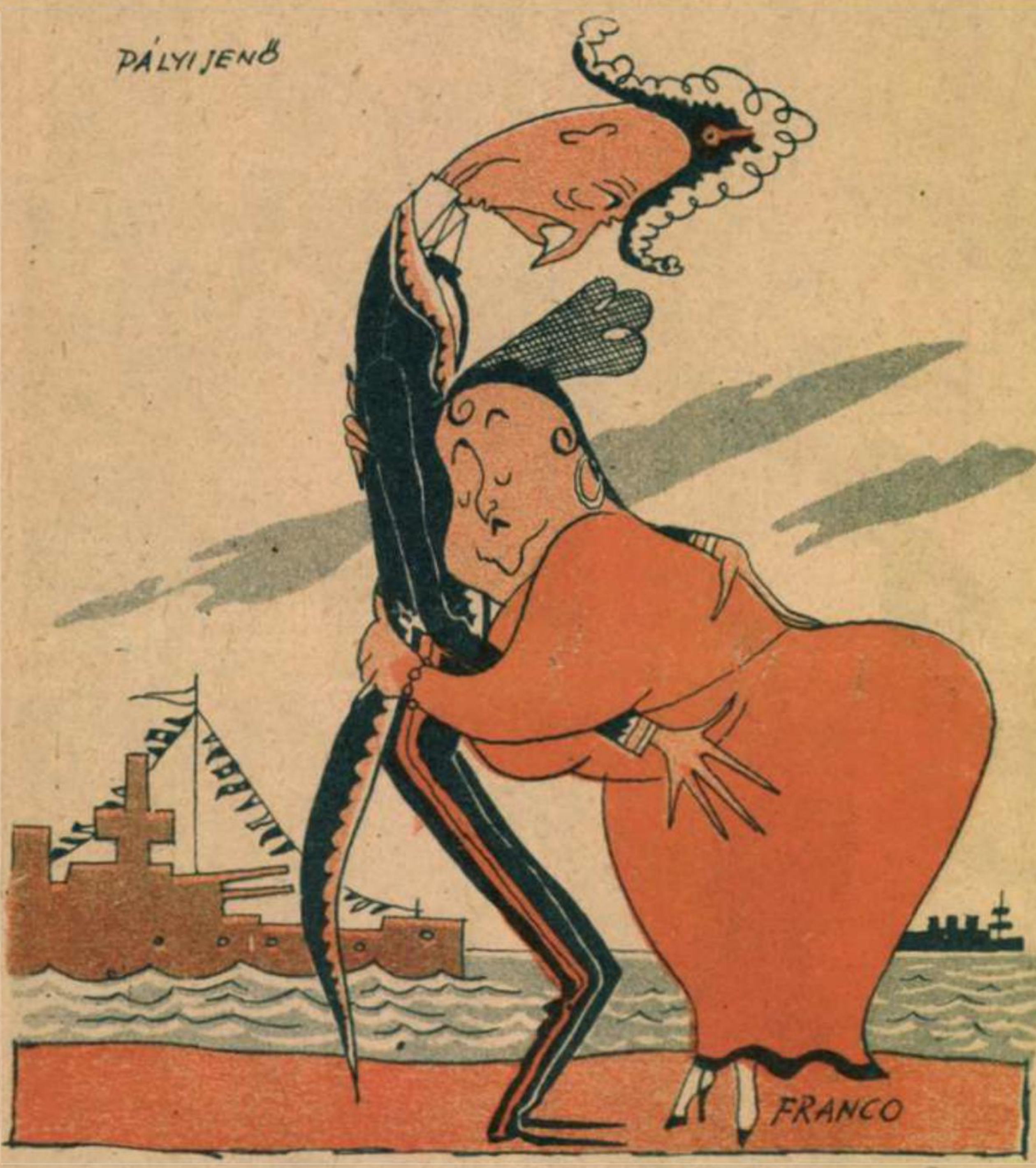

Franco: Oh, a drága Harry! Hát diplomáciai viszonyt akar folytatni velem? Mondja meg neki, hogy övé a fele szívem és az egész fasizmusom.

Minden fillért a fegyverkezésre!

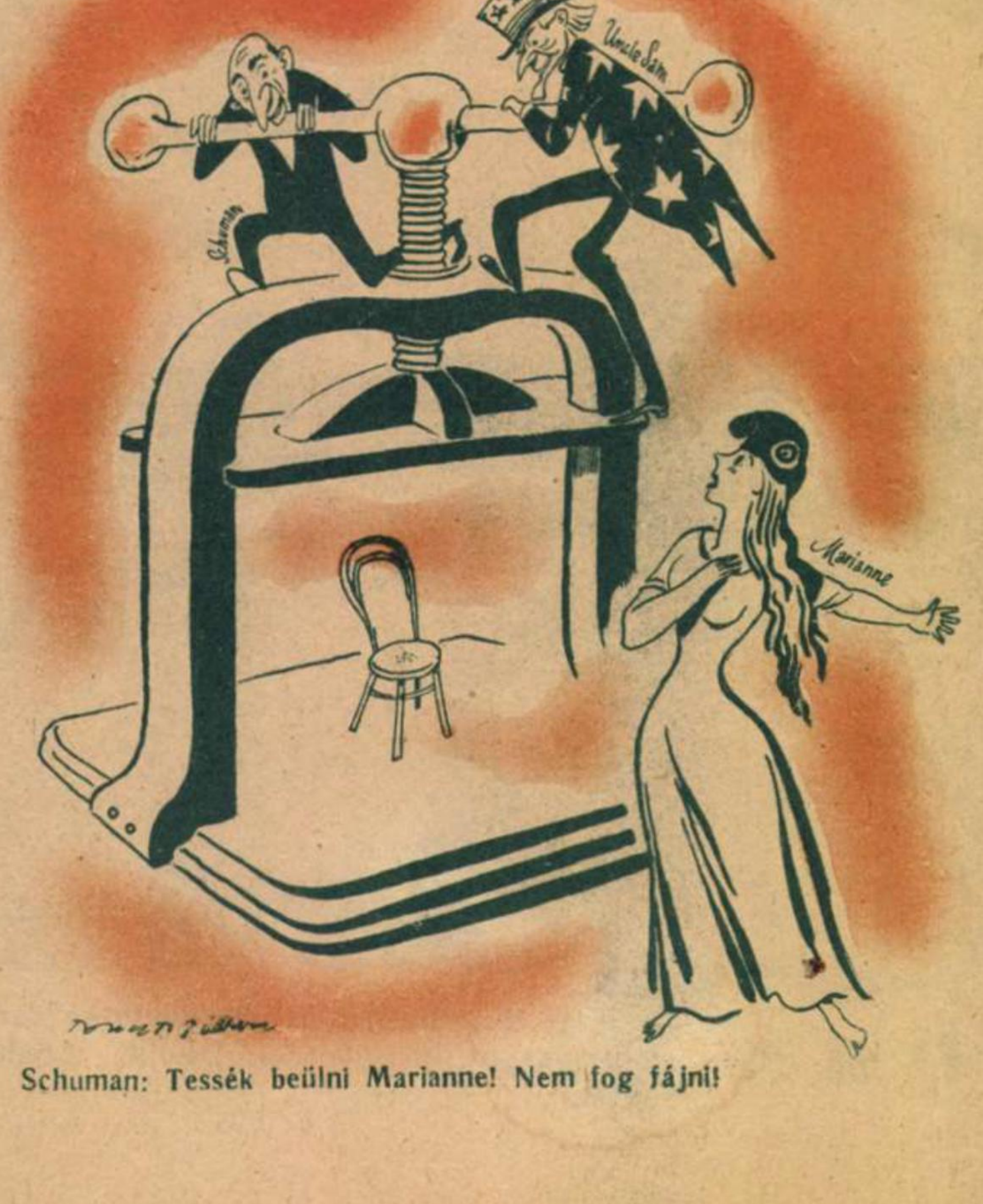

Schuman: Tessék beülni Marianne! Nem fog fájni!

A Kritikus orra és Anderson imája

Az elmult hetekben az egész világsajtót bejárta a hír, hogy Truman elnök zenekedvelő leánya egy koncerten rettenetesen eldalolta magát, minek következtében egy dobhártyájában vérig sértett zenekritikus hírlapilag lepocskondiázta az elvetemült elnökleány elszánt énekművészetét. Truman elnök az erősebb kutya jogán levelet intézett a kritikushoz, amelyben egy sértett apa szenvedelmével közölte, hogy nem ért egyet a kritikus művészi szempontjaival s ezért orrba fogja vágni, ha legközelebb találkozik vele. Az eset nagy port vert fel az USA zene- és sportkedvelő köreiben s most újabb fejleményekről kaptunk hírt. Ugyanis a levél nyilvánosságrahozatalát követő vasárnapon, William H. Anderson bridgeporti lelkész az istentiszteleten fohászt küldött a jóistenhez, amelyben többek között így könyörgött: „Tanítsd meg, ó Uram, országunk elnökét az önuralomra, a nyugodt, bölcs ítélőképességre. Mentsd meg a világot attól a veszélytől, amelyet egy ilyen izgulékony elnök jelent.“

Ennek az imádságnak megkapóan közvetlen és családias hangja szintén nagy hatást tett az Usában. A sikeren felbuzdulva W. H. Anderson elhatározta, hogy a világ összes függő ügyeit hasonló kis közvetlen imákkal fogja elrendezni, az illetékes államférfiak jellemének gyors és precíz megváltoztatása útján. Néhány ilyen imát közlünk ájtatos zenekedvelők használatára:

IMA ACHESON KÜLÜGYMINISZTER JELLEMÉNEK ÁTALAKÍTÁSA TÁRGYÁBAN

Édes, jó Istenem, Te tudod, mekkora hólyag ez az Acheson is a Te színed előtt. Folyton vartyog, lefetyel, be nem áll az a locska szája. Amellett hazudozik, ami nem szép dolog egy ilyen nagy fiúnál. És modortalan is. Csámcsog, amikor eszik, meg a fogát szívja. Aztán mindenáron háborút akar ez a haszontalan kölyök, mert neki csak az a jó, ha az emberek mind meghalnak. Ezt légy szíves úgy elintézni, hogy az egész dolog fordítva legyen. Igen? Köszönöm. Ámen.

KÖNYÖRGÉS MACARTHUR ÜGYÉBEN

Ej, ej, ez a MacArthur, én édes jó Istenem! Milyen rakoncátlan, pajkos gyerek! Mindig csak rabolni, gyilkolni gyujtogatni. Hát szabad azt? Dádázd meg, kérlek szépen. Kés, villa, olló nem gyerek kezébe való. Mennyivel jobb lenne, ha gombozna, vagy kézrepacsit játszana Bradley-vel meg Montgomery-vel. Esetleg árulhatna ibolyát a Broadway sarkán. De egy diliház sem volna rossz, elvégre egy hadügyminiszterünk már volt ott. Mit szólsz ehhez a tiphez? Ámen.

FOHÁSZ AZÉRT, HOGY A TŐKÉSEK MEGVÁLTOZZANAK

Istenkém, Istenkém, miért is olyanok a tőkések, amilyenek! Mind csak harácsolni, meg gyüjteni akar. Elveszi a pénzt másoktól és beleteszi a saját zsebébe. Mindig az a nyomorult jutalék, meg osztalék, meg profit. Nem szép dolog az. Az is olyan csunya vonás náluk, hogy folyton csak a háborús nyereségre spekulálnak. Mennyivel szebb lenne, ha szétosztanák minden vagyonukat a szegények közt és ők elmennének zsoltárt énekelni, meg híd alá hálni. Eztet kellene postafordultával elintézni az én kedvemért. Ámen.

Mr. Anderson többi imája is körülbelül így hangzik. Most már csak az a kérdés, hogy lesz-e ezeknek az imáknak foganatja. Sajnos az eddigi tapasztalatok ezen a téren nem jók s így erős kétségeim vannak. Mindenesetre megérdeklődtem, mi történt a Truman elnök ügyében égnekeresztett fohásszal. Néhánynapi utánjárással sikerült megtudnom, hogy még semmi sem történt. A Tejút 20 alatti székházban úgy informáltak, hogy az akta tévedésből az IÓKSZ-hoz (Illetlen Óhajok Központi Szövetkezete) került, amely átszervezés alatt áll, mert az egyre növekvő anyagtorlódás miatt egyetlen aktát sem tudnak elintézni.

Gádor Béla.

Áramtakarékossági verseny

A kislányomat egészen felizgatta, amikor elmagyaráztam neki, hogy sok üzemben áramtakarékossági verseny folyik.

— Azt csinálhatnánk mi is, itthon — mondta lelkesen.

— Az én lányom! — csillant fel a feleségem szeme. Ilyenkor ugyanis az ő lánya szokott lenni; ha eltör egy bögrét, akkor az enyém.

A kislányomnak azonban, aki még csak nyolc esztendős, megvan az a helytelen szokása, hogy időnként égve felejti a spájzban és a még mellékesebb helyiségekben a villanyt; a feleségem már észrevette ezt és úgy járkál a gyerek után, mint a gázlámpák idején a lámpaoltogató ember; reméltem, hogy a verseny kiküszöböli ezt a helyzetet.

A verseny megindult. Mindjárt első nap a kislányom eloltotta a nagyvillanyt, amikor én leültem szivarozni.

— Szivarozni kislámpánál is lehet — mondta és igaza volt.

Én viszont eloltottam a nagyvillanyt, amikor ő leült játszani.

— Játszani kislámpánál is lehet — mondtam és nekem is igazam volt.

És mind a ketten eloltottuk a nagyvillanyt, amikor a feleségem leült a karosszékbe aludni.

— Aludni kislámpánál is lehet — mondtuk mind a ketten és mind a kettőnknek igazunk volt.

Szóval nagyszerűen ment minden, csak a mellékhelyiségekkel volt egy kis baj, mert ott a lányom továbbra is égve felejtette a villanyt és a feleségem továbbra is úgy járt utána, mint a lámpaoltogató ember a gázlámpák után.

— Ebből elég volt — ütöttem végre az asztalra. — Kislányom, holnaptól kezdve egy villanyégvehagyás ötven fillér, akár a spájzban, akár a . . .

A kislányom meghökkenve nézett rám:

— De apucikám — dadogta — hát ott kint is számít?

Azóta eredményesen folyik nálunk is az áramtakarékossági verseny.

GERGELY MIKLÓS.

Kártékony állatok egymás közt

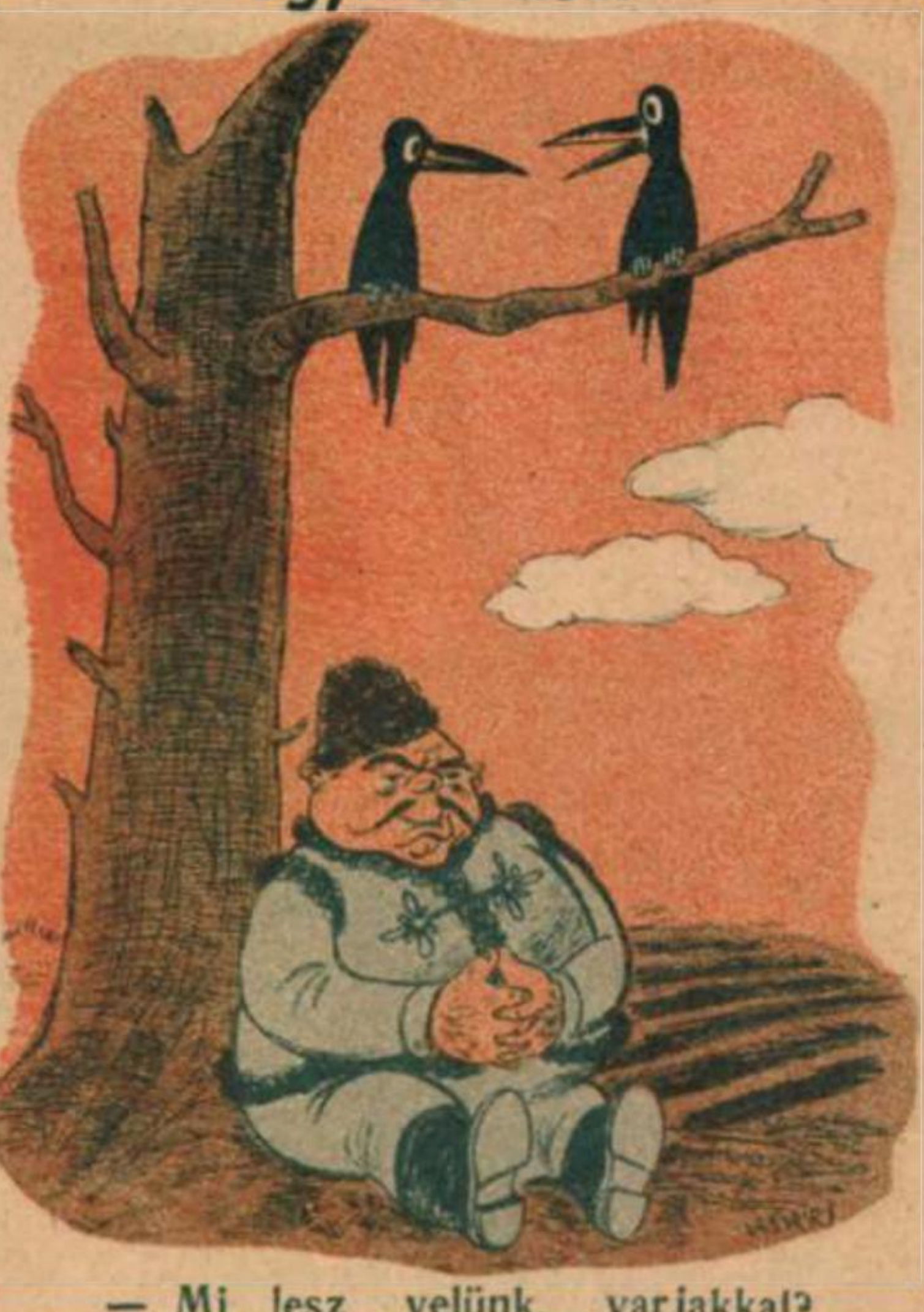

— Mi lesz velünk, varjakkal? A kormányrendelet megszünteti a szemveszteséget.

— Én már gondoltam erre. Termelési szerződést kötöttem ezzel a kulákkal.

A versenymozgalom érdekében

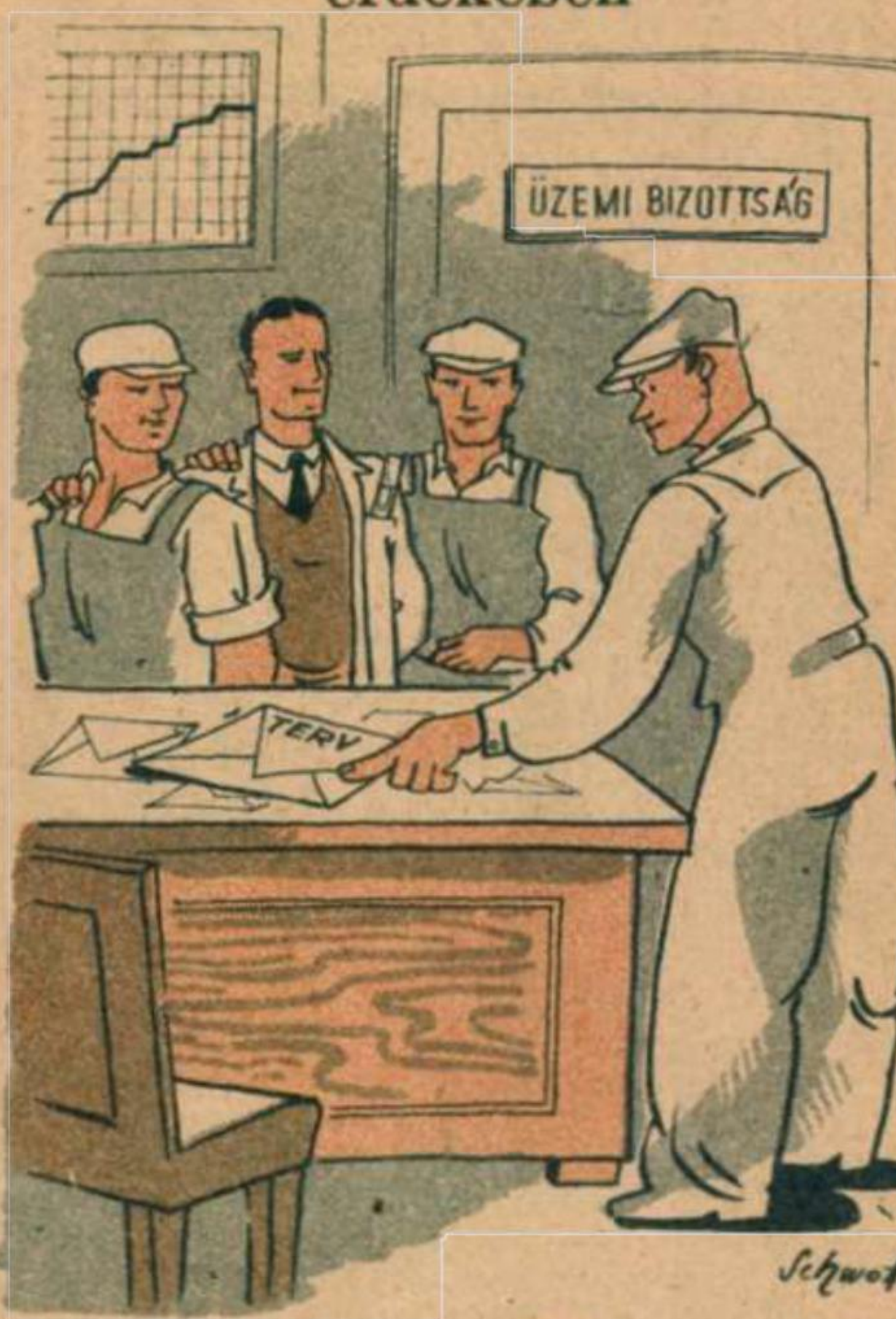

— Elvtársak, legelőször ezt kell felbontani . . .

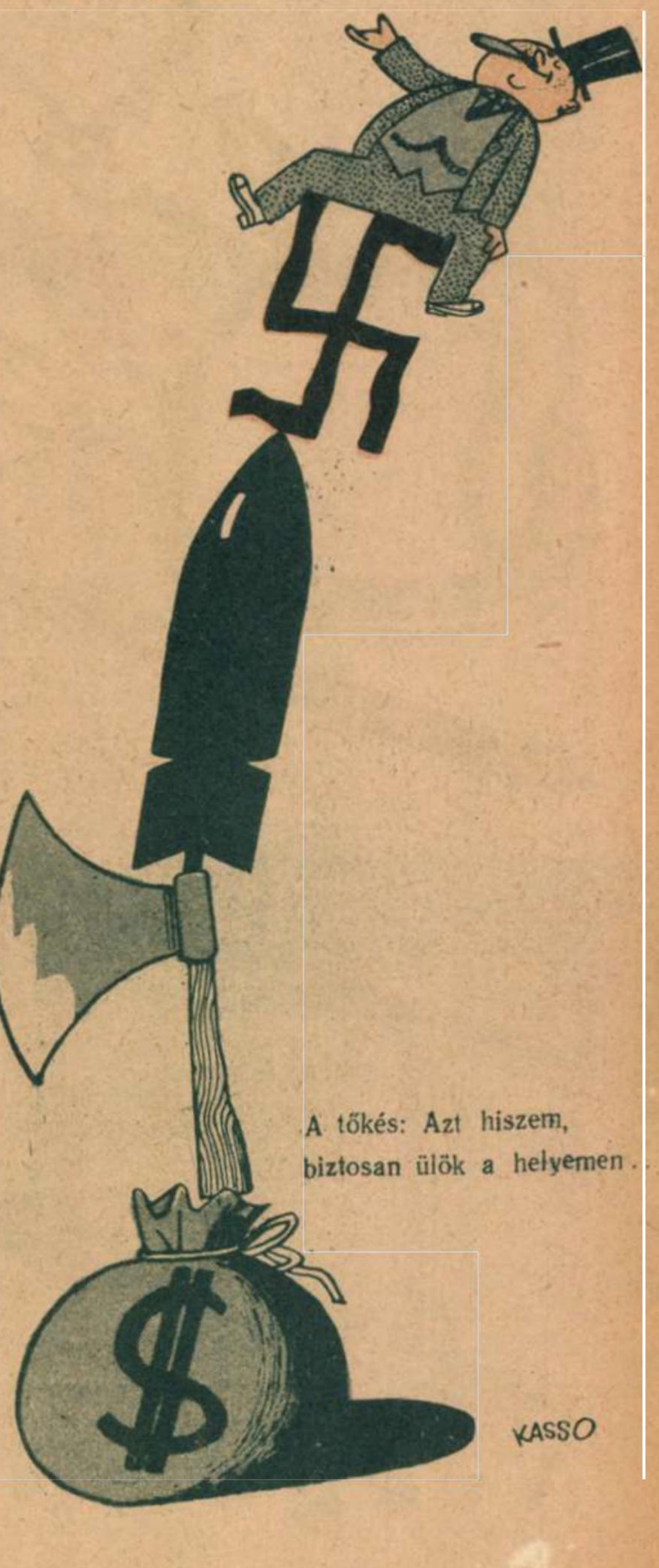

A tőkés: Azt hiszem, biztosan ülök a helyemen . . .

Le a bürokráciával!

A parádi Zsuzsanna-lak

Ez egy kicsit hosszú história.

Sándor Pál, az Ércbányászati Vállalat vezérigazgatója és Zám István volt vállalatvezető 1950. júniusának végén kiszálltak a recski ércbányához, hogy a termelést megindítsák. Ehhez lakásokra is szükség volt. Meglátták és megszerették a parádi Zsuzsanna-lakot s elkezdtek lépéseket tenni az épület átalakitására. Az Egri Magasépítési Vállalat hajlandó volt a munkát elvállalni, ha 1. a Népjóléti Minisztérium hozzájárul, 2. a Minisztérium kijelöli az építő vállalkozót, 3. megfelelő hitelkeretet biztosítanak. Ezeket a tényeket a Recski Ércbánya Vállalat 5422/1950. sz. alatt július 8-án jelentette az Ércbányászati Vállalatnak.

1950. július 17-én a recskiek 5984/1950. sz. alatt jelentést tettek az ügyről a Nehézipari Minisztériumnak.

1950. szeptember 9-én megsürgették a Zsuzsanna-lak átalakitását az ércelőkészítő mű tatarozásával együtt.

Szeptember 14-én az Ércbányászati Vállalat felelt, de csak az ércelőkészítő műre vonatkozóan. De a vezérigazgatóság kiszállt és közölte, hogy a Zsuzsanna-lak kérdése elvileg el van intézve. A recski ércbányánál megjelent Káldor mérnök a Nehézipari részéről és bejelentette, hogy minden rendben van. Erre az üzemvezető Káldor mérnökkel együtt a parádi fürdőigazgatósághoz fordult, amely kijelentette, hogy semmi sincs rendben. Hitel-keret nincs, Zsuzsannát nem lehet átalakitani.

1950. október 6-án a recski ércbánya önálló vállalattá alakult, október 7-én Hermann Ferenc vállalatvezető, a főkönyvelővel és üzemvezetővel megjelentek a Nehézipari Ércbányászati csoportjánál és tudakozódtak és egy följegyzést hagytak hátra, amelynek alapján Káldor mérnök tovább intézkedett. Póthitelt kért.

Most tessék figyelni, mert az ügy komplikálódik:

Hermann Ferenc október 12-én, majd október 16-án ismételten eljárt Budapesten a Zsuzsanna-lak ügyében. Most nagyon jól kell figyelni! Október 16-án Szilas Gyula, az Ércbányászati beruházási felelőse közölte, hogy a Nehézipariban Banga osztályvezetőnél van az ügy... Mert a Tervhivatal az ügyiratot nem a bányászati főosztályhoz, hanem a Minisztérium tervosztályához küldte. Szilas Gyula érdeklődött az ügy sorsa iránt és Szabó Árpád előadó rövid úton közölte vele, hogy a kérelmet, keret hiánya miatt, nem tudják teljesiteni. Szilas felszólítására, hogy adja ezt írásban: erre nem volt hajlandó. Majd azt közölték a recskiekkel, hogy, ha az ügy annyira fontos, majd kiszállnak a helyszínre kivizsgálni.

Most egészen jól kell figyelni, mert nagyon komplikálttá válik a dolog.

Szilas Gyula fentieket közölte Hermann elvtárssal, aki ennek alapján elment Banga osztályvezetőhöz Káldor mérnökkel... Nem, nem mondom tovább: tény, hogy végül megvolt a póthitel: a Nemzeti Bank december 5-én 120 ezer forintot AB—000/B. számra kiutalt.

És hozzáfogtak a Zsuzsanna-lak átépítéséhez?

Ördögöt.

Kiderült, hogy a tulajdonjog kérdése nincs még elintézve.

Megpróbálták a Megyei Tanácsnál. Onnan a Járási Tanácshoz kerültek. Az ki is utalta a Zsuzsanna-lakot, de azzal a feltétellel, hogy a Népjóléti Minisztérium hozzájárul a kiutaláshoz. December 9-én Gagyi főmérnök a Nehézipariból fölhívta a Népjólétit... Telefonon nem lehetett elintézni. December 10-én értesítették Káldor mérnököt, hogy az ügyirat elveszett, illetve, hogy a kérdést most már a SZOT intézi s csak karácsony után tud vele foglalkozni.

December 12-én a Megyei Tanács elfogadta a Zsuzsanna-lak kiutalását.

December 20-án Hermann vállalatvezető a kérdést bejelentette Kéri főosztályvezetőnél, az dr. Szabadihoz küldte, aki megállapitotta, hogy az ügy előadói betegek... Közben megalakult az Egészségügyi Minisztérium, az is beleavatkozott az ügybe...

Most már 1951-et irunk. A póthitelt 1950-re állapitották meg. Az Egri Tatarozó Vállalat még mindig nem tudta megkezdeni a Zsuzsanna-lak átépítését.

GÁBOR ANDOR

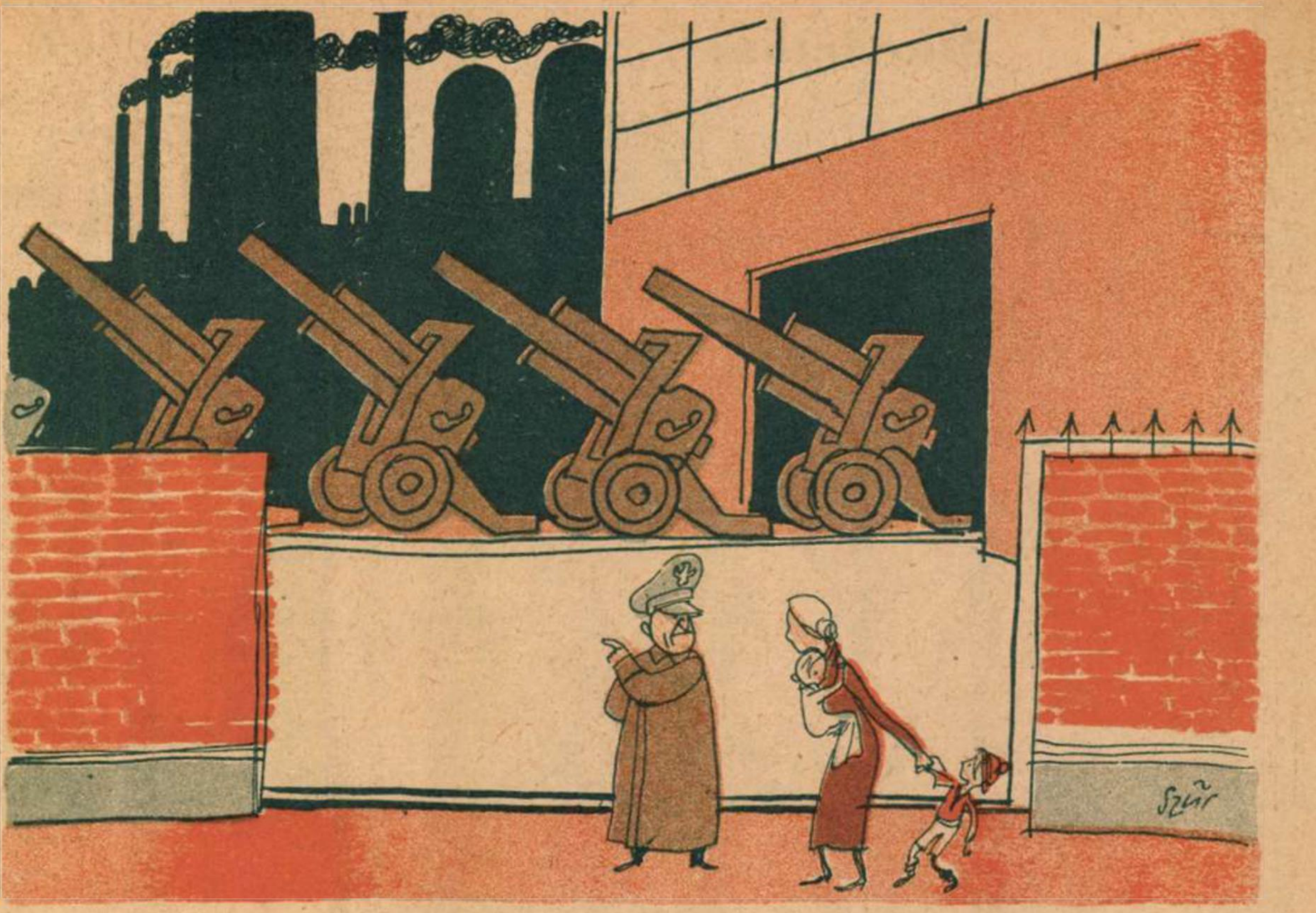

— Látja kérem, friss köpülés!

Ludas Matyi ÖNKRITIKÁT GYAKOROL

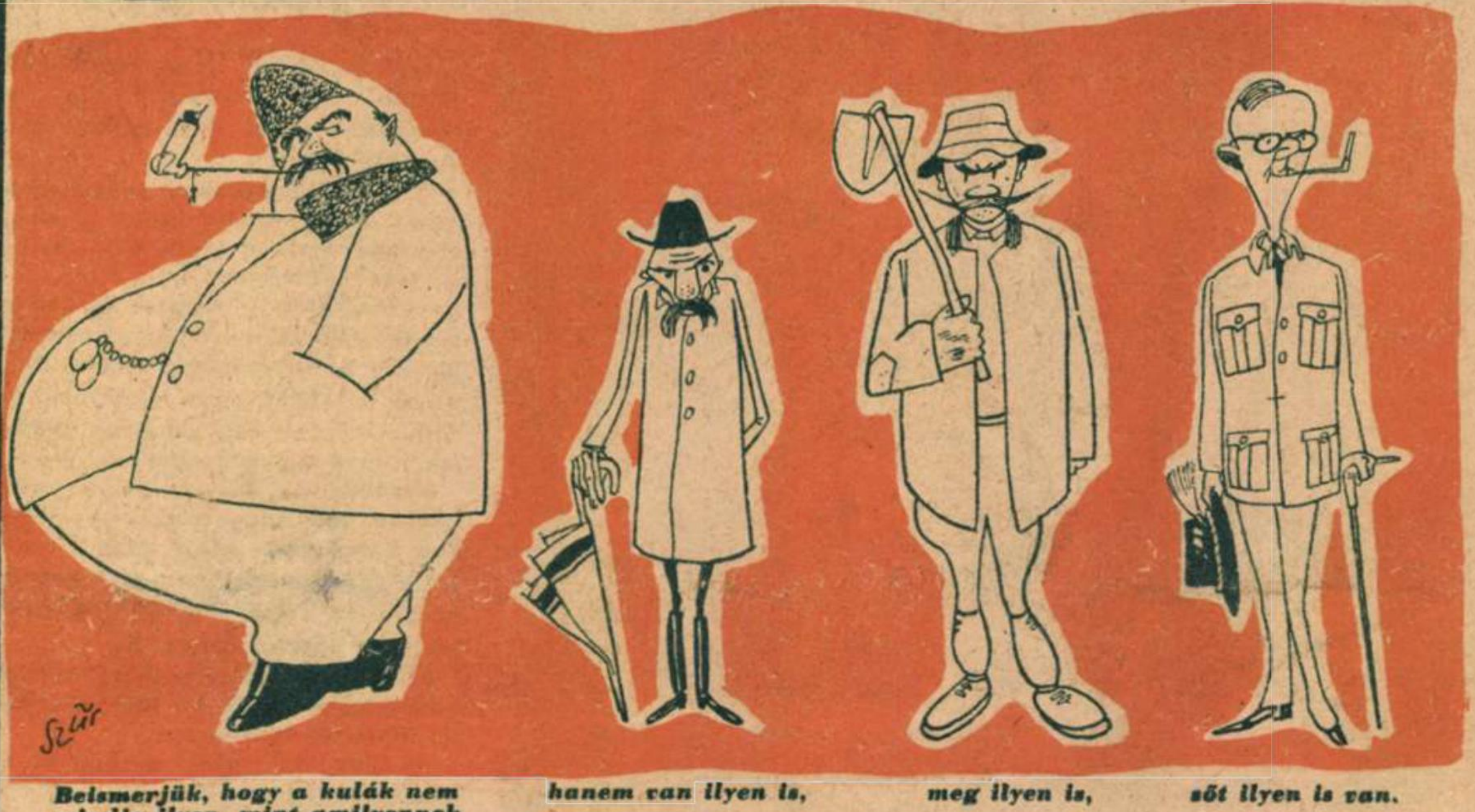

Beismerjük, hogy a kulák nem mindig ilyen, mint amilyennek eddig rajzoltuk, **hanem van ilyen is,** **meg ilyen is,** **sőt ilyen is van.**

SZORUL A HUROK

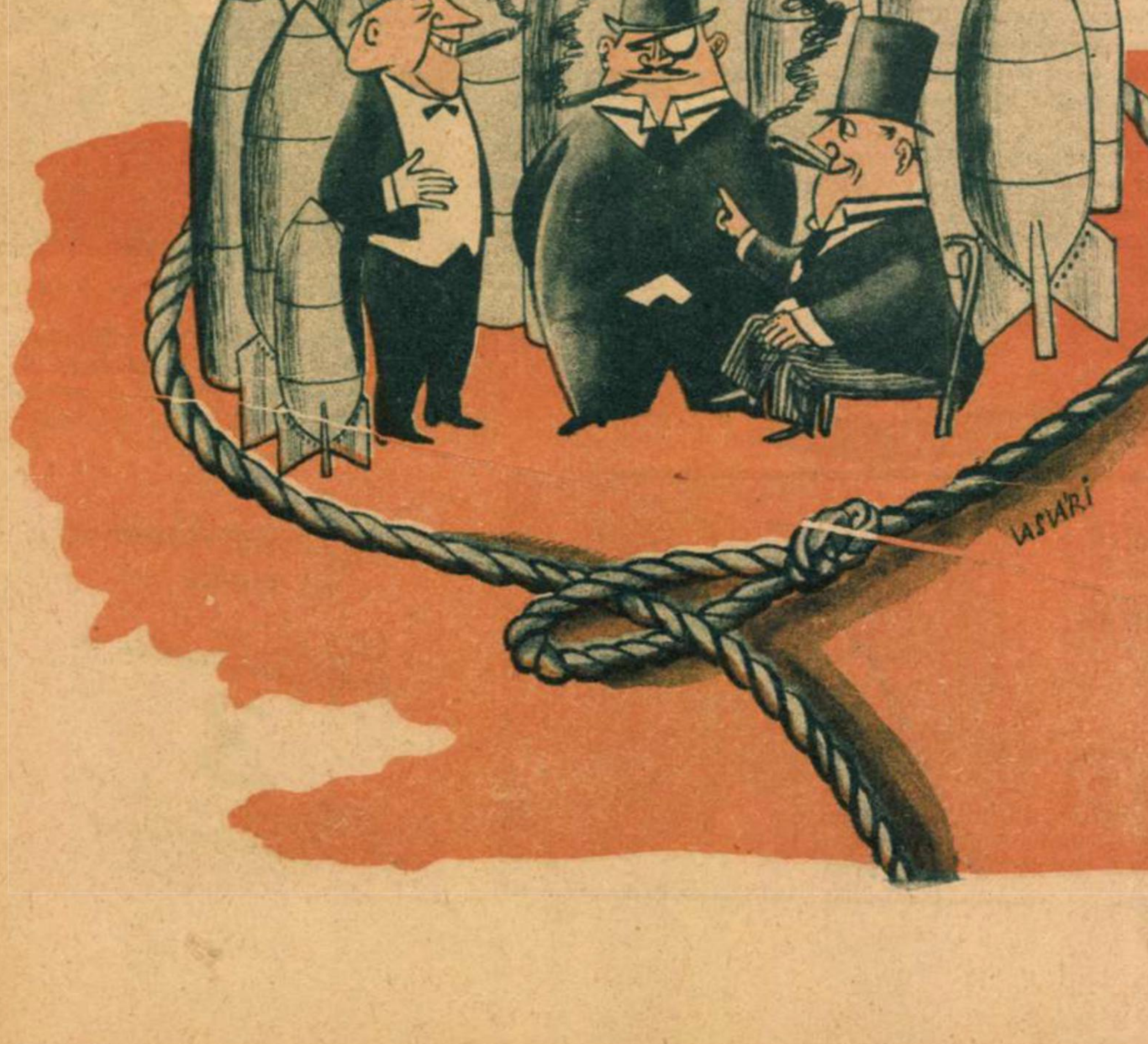

Tíz deka májas

A helyzet a következő volt: a Közért húsosztálya előtt huszonöten várakoztak, a másik oldalon, ahol halpástétomot és Stock-ürmöst árusítottak, egy lélek sem állt. A húsos pult mögött két unatkozó árusító volt, a halpástétomnál három.

Telt, mult az idő. Ha valakivel végeztek, egy helyébe három vevő lépett. Odamentem a halpástétomosok egyikéhez.

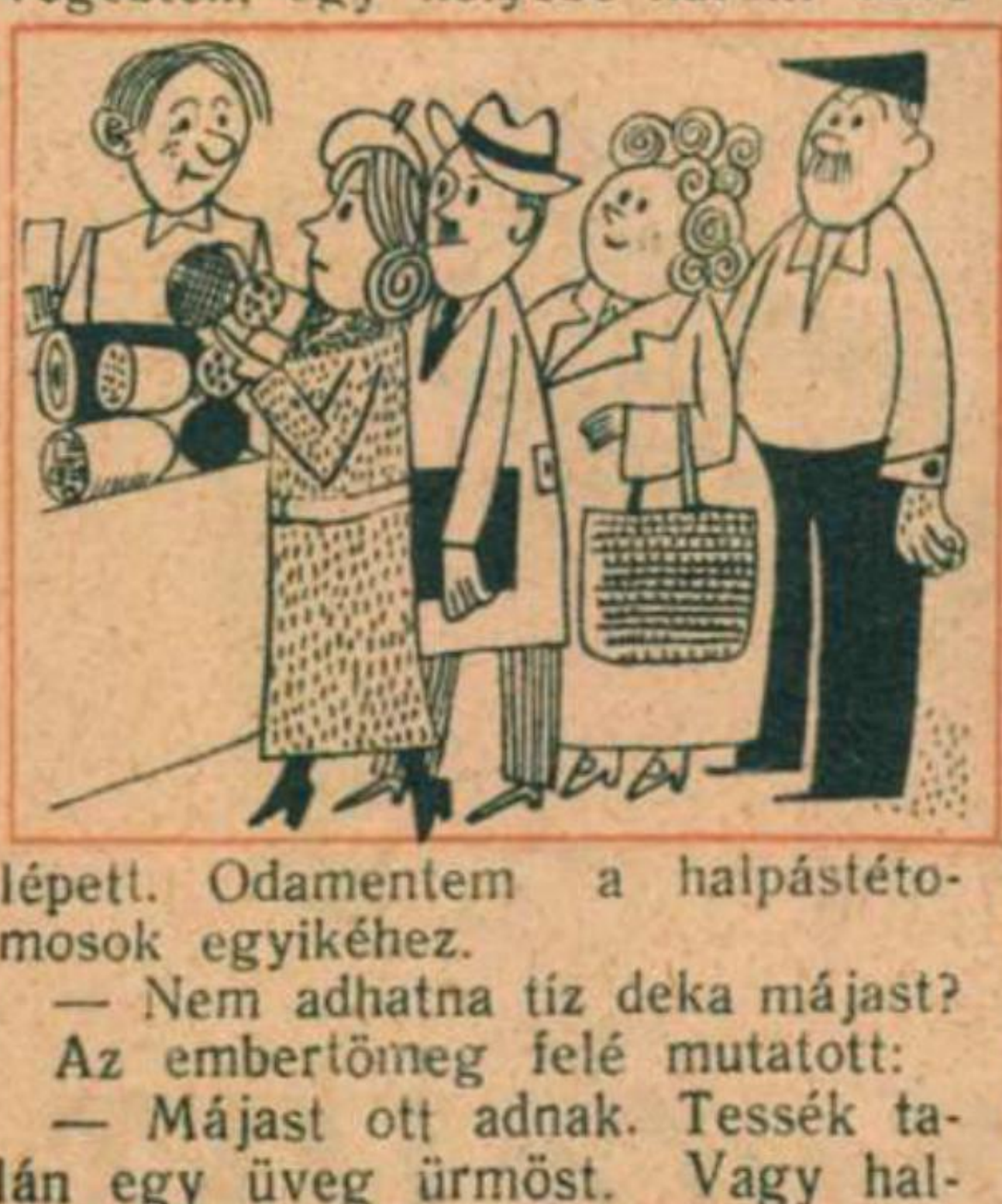

— Nem adhatna tíz deka májast?

Az embertömeg felé mutatott:

— Májast ott adnak. Tessék talán egy üveg ürmöst. Vagy halpástétomot. Melegen ajánlom a mustárt is.

Visszamentem a húsoshoz. Előttem egy kövér nő ácsorgott. Az jutott előbb a pulthoz. Kért húsz deka császárhúst, négy pár virslit, tizenöt deka szalámit, azután amikor a segéd csomagolni akart, újból megszólalt:

— Kérek talán tíz deka fejsajtot is.

Rászóltam:

— Talán, vagy egészen biztosan akarja a fejsajtot?

Lesújtó pillantást vetett rám, azután az elárusítóhoz fordult:

— Vennék még húsz deka krinolint is.

Közben kinyomtak a tömegből, úgy hogy ismét messze kerültem a pulttól. Újból az egyik pástétomoshoz mentem:

— Nem lenne egyszerűbb, ha levágna tíz deka májast és ennél a pultnál adná ide, ha már semmi áron nem akar maguk közül valaki odamenni segíteni?

— Kérem, én ide vagyok beosztva, — mondta és tovább őrizte a pástétomot.

Visszamentem. Még mindig a kövér nő vásárolt. Most öt deka nyelvet vett.

Mentőötletem támadt. Odasúgtam a mellettem szorongónak:

— Még kapni halpástétomot. Igaz, már csak öt dekát adnak egy személynek.

Az illető tovább adta a hírt. Félperc múlva mindenki a halpástétomos körül tolongott, a húsos előtt kiürült a terep és én pillanatok alatt megkaptam a tíz deka májast...

A pénztárnál a kövér nő dícsekedve modta: „Nekem sikerült tizenöt deka halpástétomot kapnom..."

—sti

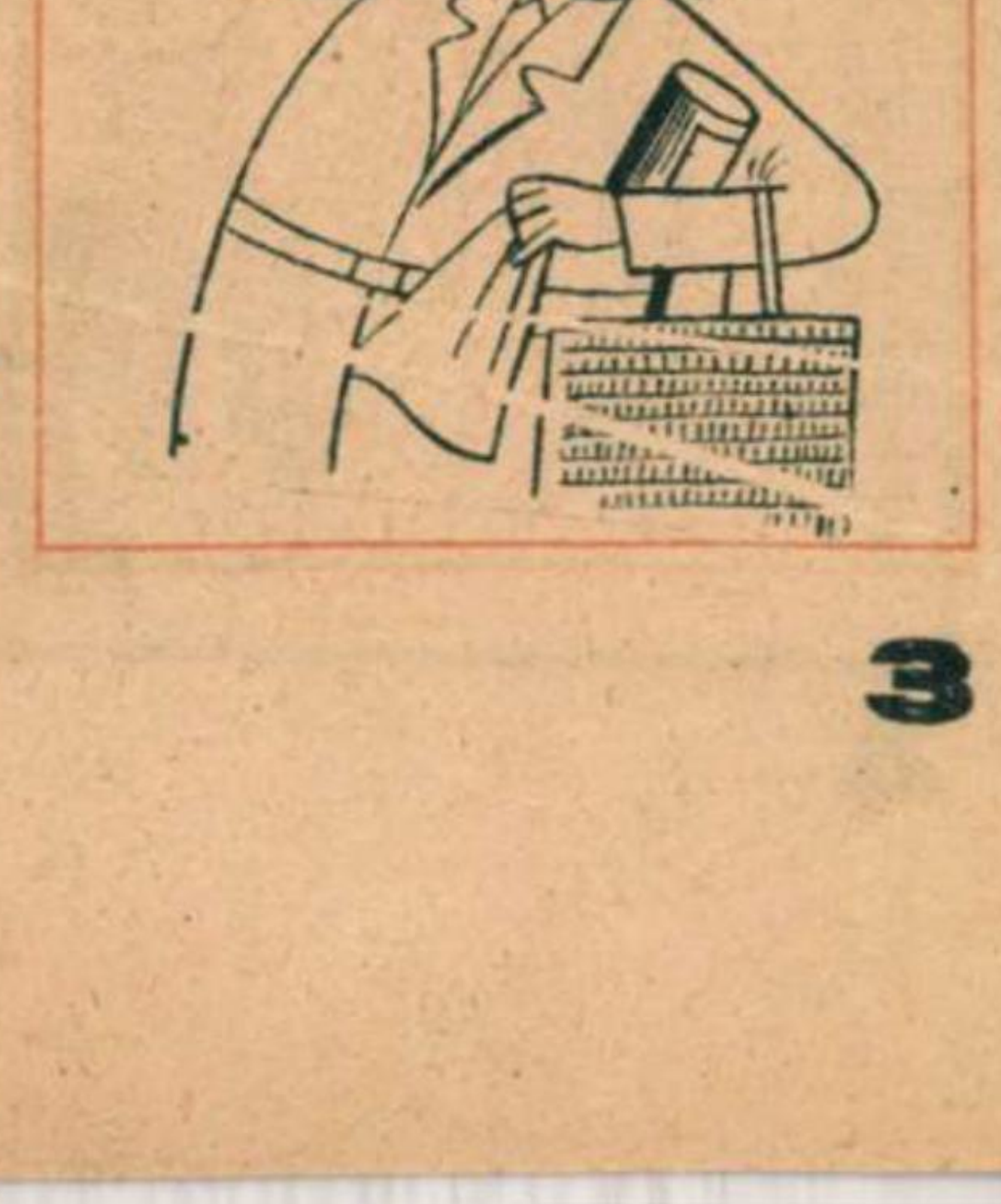

MacArthur

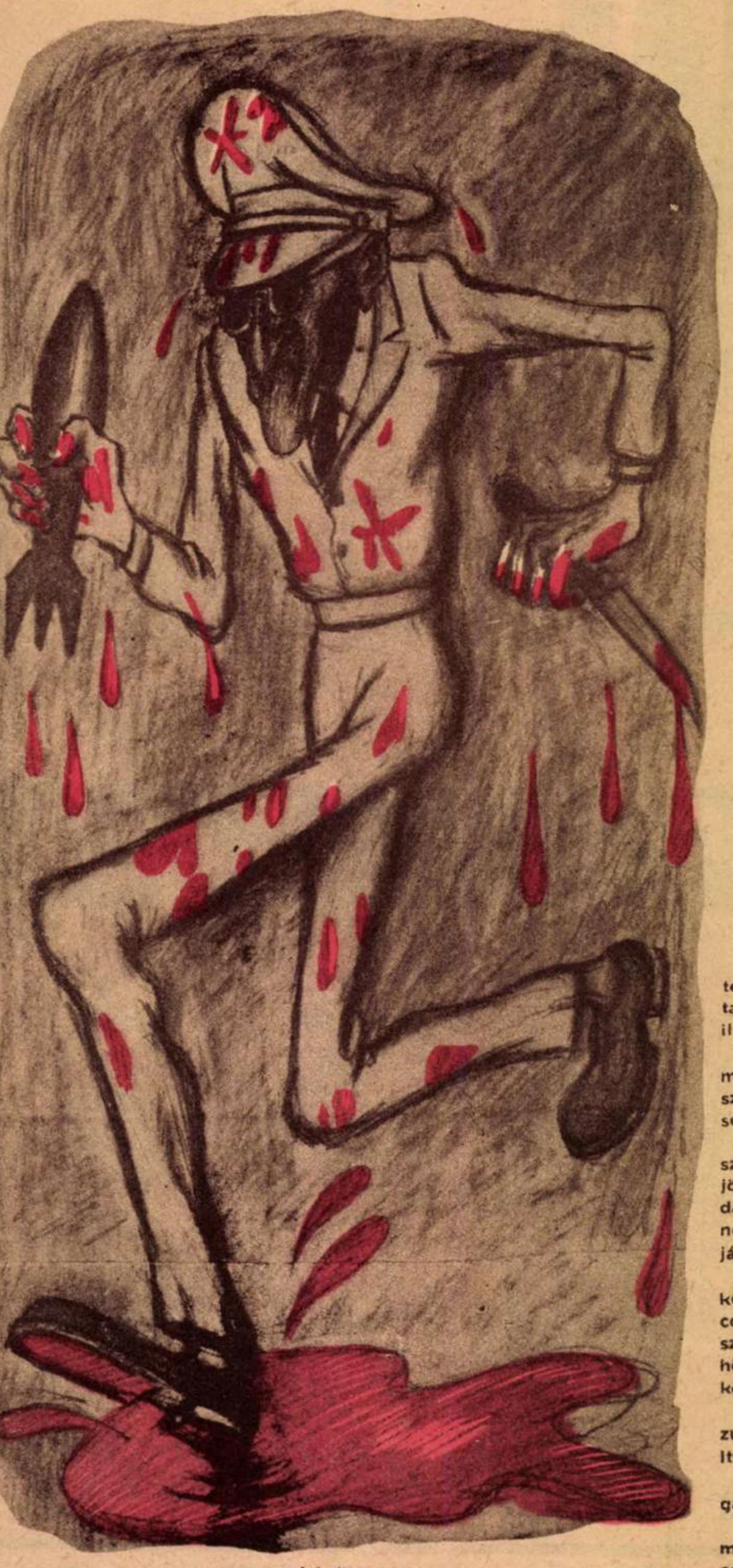

a vérbeli katona

Ők nem tudják abbahagyni...

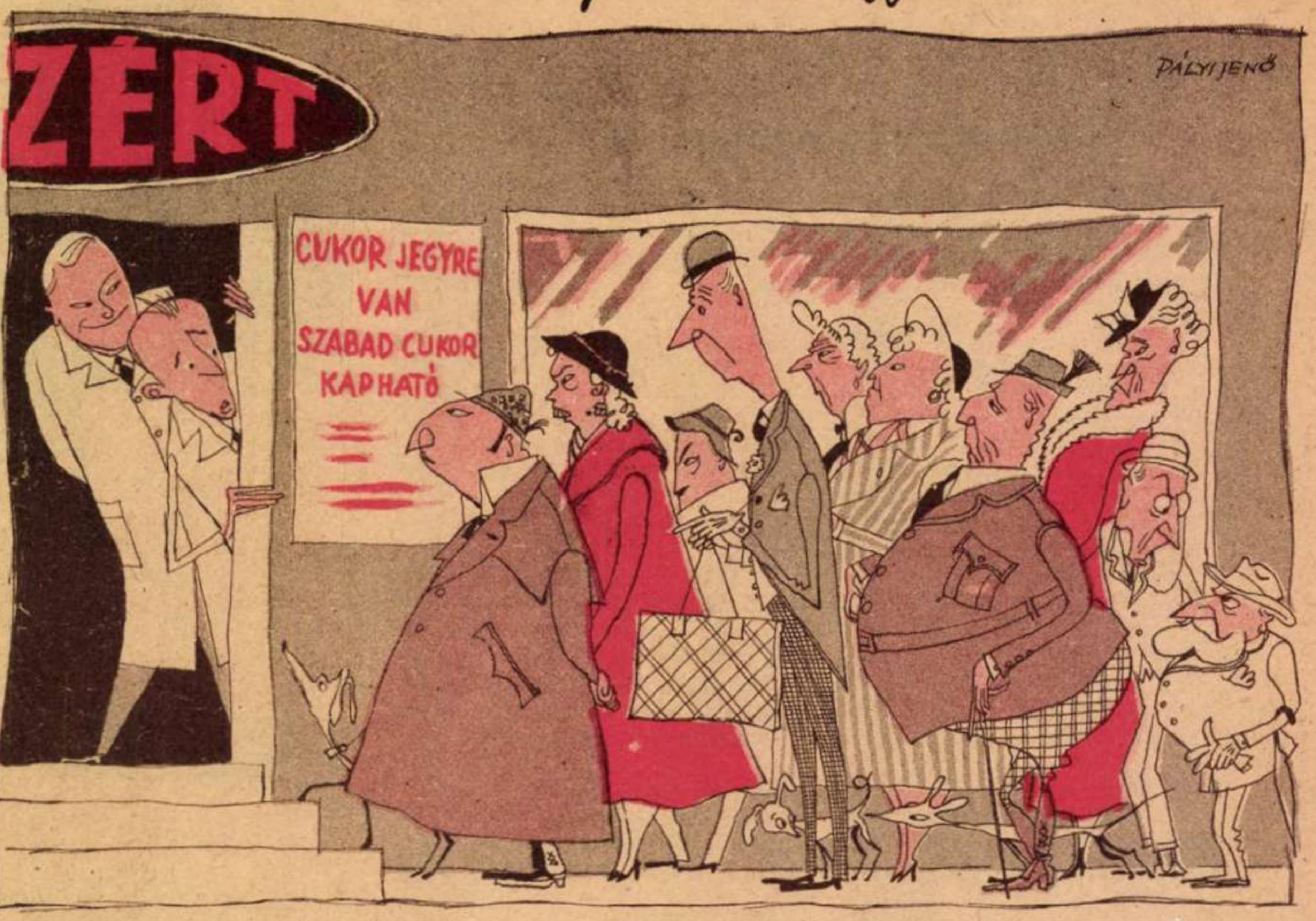

— Cukor van? — Van. — Liszt van? — Van. — Hát mi nincs? — Sorbaállás nincs.

Gácsér

Gácsér Endre, a Helyszíni Helytelenitő, régi ismerősöm. Gyakran találkozom vele imitt-amott, mert ilyen az élet.

Egy futballmeccsen ismerkedtem meg vele annakidején. Kimeredt szemmel nézte a labda útját és keservesen sóhajtozott.

— Marhaság — mondta és ökölbeszorult a keze. — Látja, ilyesmiért jön össze negyvenezer ember. Rugdalják a labdát, mint az őrültek, cél nélkül és ezt negyvenezren bámulják. Hová tud süllyedni az ember!

Később egy táncos helyen találkoztam vele. Egy csinos nővel táncolt a parketten, majd leült a velem szomszédos asztalhoz és keserűen hörpintette fel a likőrjét. (Nem a likőr volt keserű, hanem ő.)

— Tánc és ital — mondta és eltorzult arca a kintól. — Ezt csinálják. Itt ülnek és táncolnak.

— Ülve nem lehet táncolni — vigasztaltam meg.

— Hát felállnak — legyintett lemondóan. — Mindegy az. Szombat este Pesten. Nem tudnak máshová menni, mint táncolni.

— Mennek máshová is — próbáltam megnyugtatni.

— De ezek itt vannak, — temette a tenyerébe az arcát. — Undoritó.

Eltáncolt még húsz táncot, megivott pár pohár likőrt, aztán hazament a partnernőjével tovább szenvedni.

Legutóbb a nyáron találkoztam vele, Siófokon.

— Szörnyű hely — vágott gyomron. — Csupa zene, tánc, strandolás, meg ilyesmi. Az embernek az idegeire megy. Privátim vagyok itt, úgy még rettenetesebb! Minden este megyünk valahová. Az a lárma! Az az ide-odamenés! Szörnyű! Milyenek az emberek!

Nem állhattam tovább szó nélkül.

— Nézze Gácsér úr, — mondtam — maga helyteleniti a meccsrejárást, a táncot, a strandolást! Pedig maga is meccsre jár, táncol, strandol!

— Az igaz — komorult el a Helytelenitő Gácser arca. — De én fogcsikorgatva csinálom...

DUETT

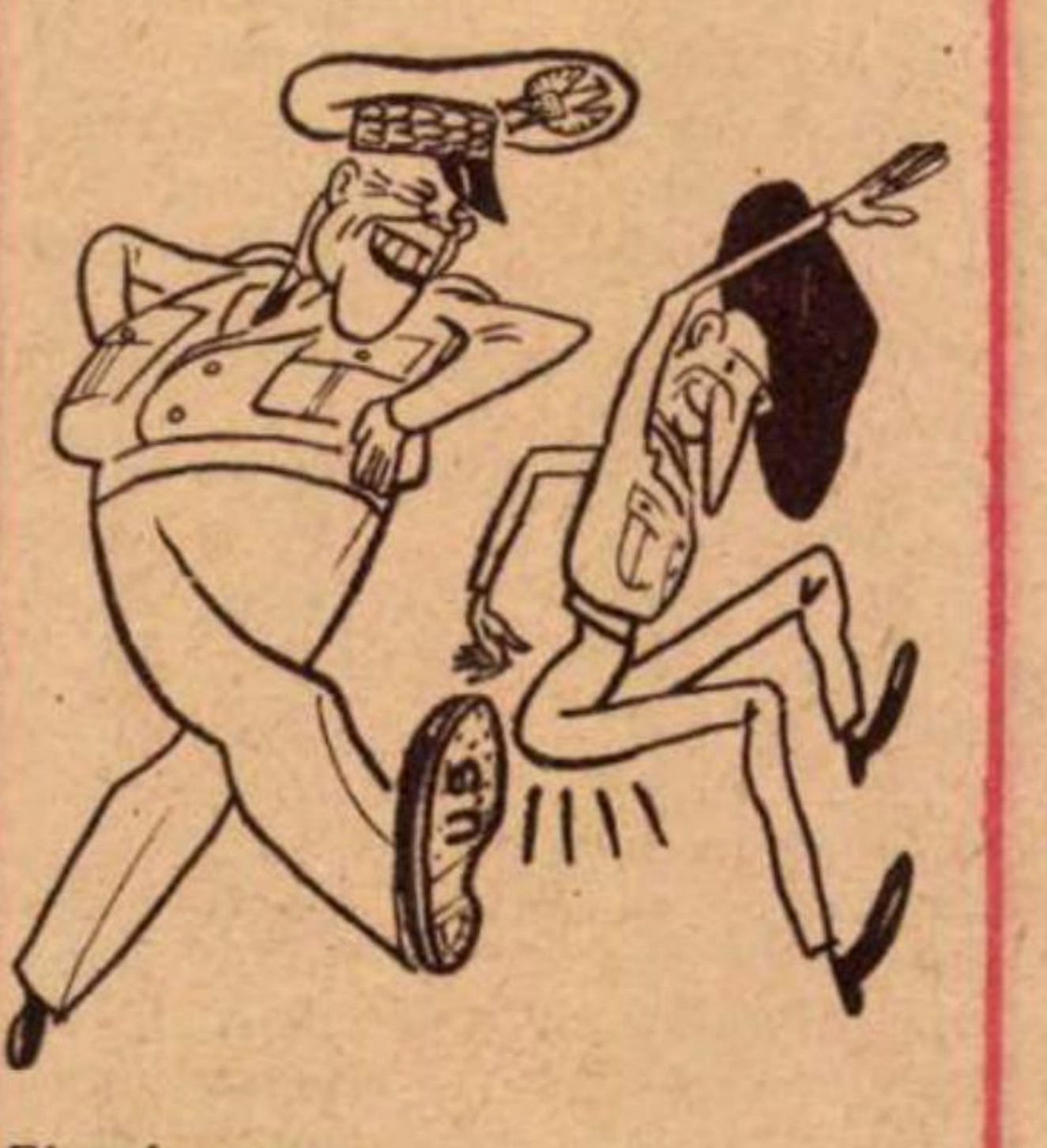

Eisenhower:

Helló, miszter Mongomery,
Eddig csak eltűrtem én,
De most, ha nem érti félre,
A fenébe küldeném!
Nem terem más nemzetnek fű,
Ahol én barangolok,
Lehúzhatják énfelőlem
Magukat az angolok!

Montgomery:

Kedvelem én ezt a hangot,
Akárcsak a narancsot,
Legyen ön a főparancsnok,
Várom a főparancsot!
Bámulatos, hogy lábán is
Milyen pompás izma van,
Hátbarúgott, de sebaj, mert
Lábán USA-csizma van!

Eisenhower:

Ne értse e gesztust félre,
Kidolgoztuk gondosan:
Azért, hogy egyforma legyen
A mi terhünk pontosan,
Hogy ne panaszkodhassanak
A jurópi gyerekek:
Mi adjuk a parancsnokot,
Ők pedig a sereget!

EGYSZERŰ

— Azért nem tudunk Koreában talpraállni, — mondja Truman a titkárának — mert nincsenek talpraesett hadvezéreink.

— Hát akkor próbáljunk fejreállni — ajánlja a titkár.

— Miért?

— Mert fejreesett hadvezéreink vannak...

Házi vicc

abból az alkalomból, hogy festik a szerkesztőséget

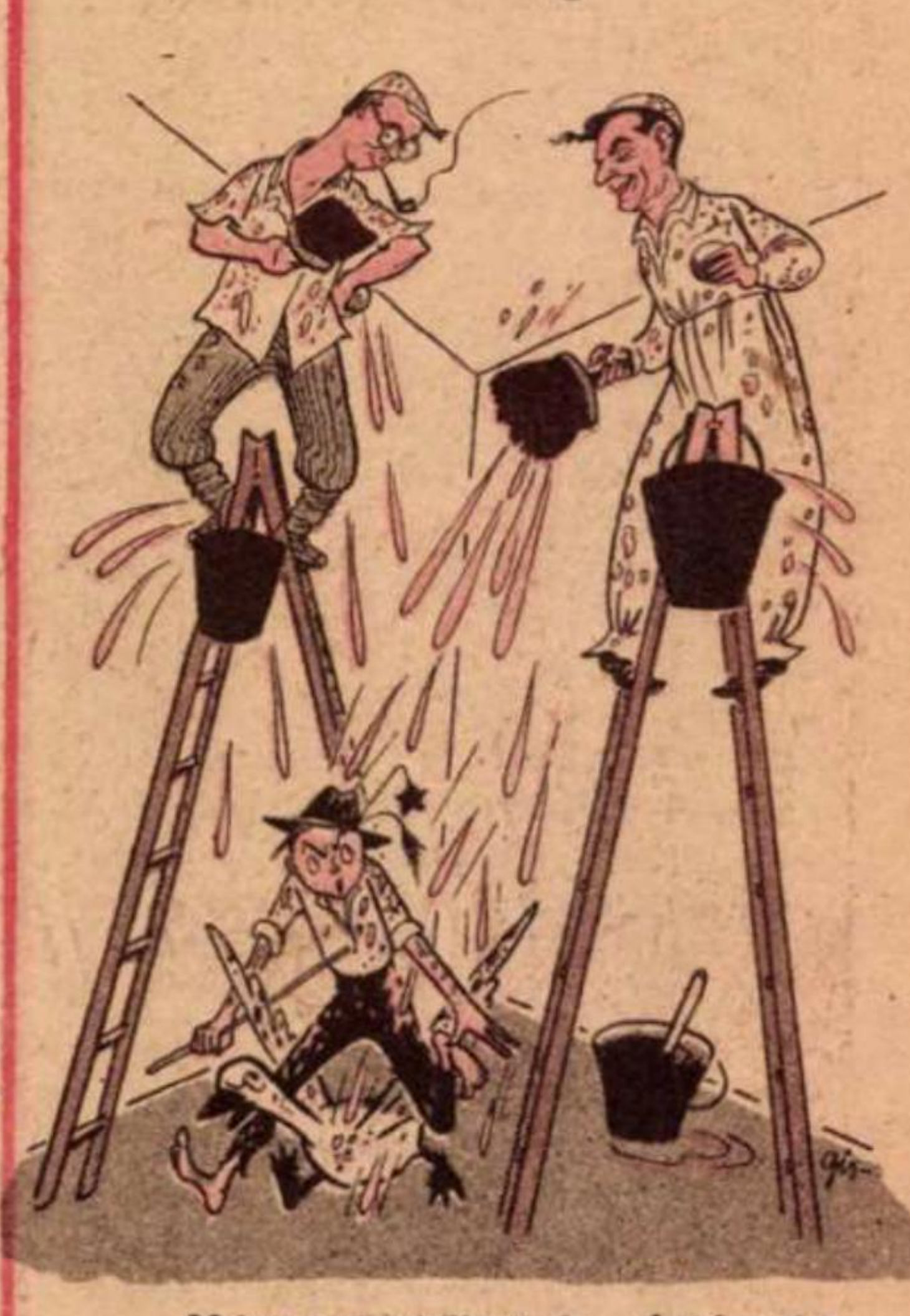

— Mért fröcsköltek le, elvtársak?

— Viccből. Úgy tudjuk, hogy neked van humorérzéked, Matyikám...

Jó ember!

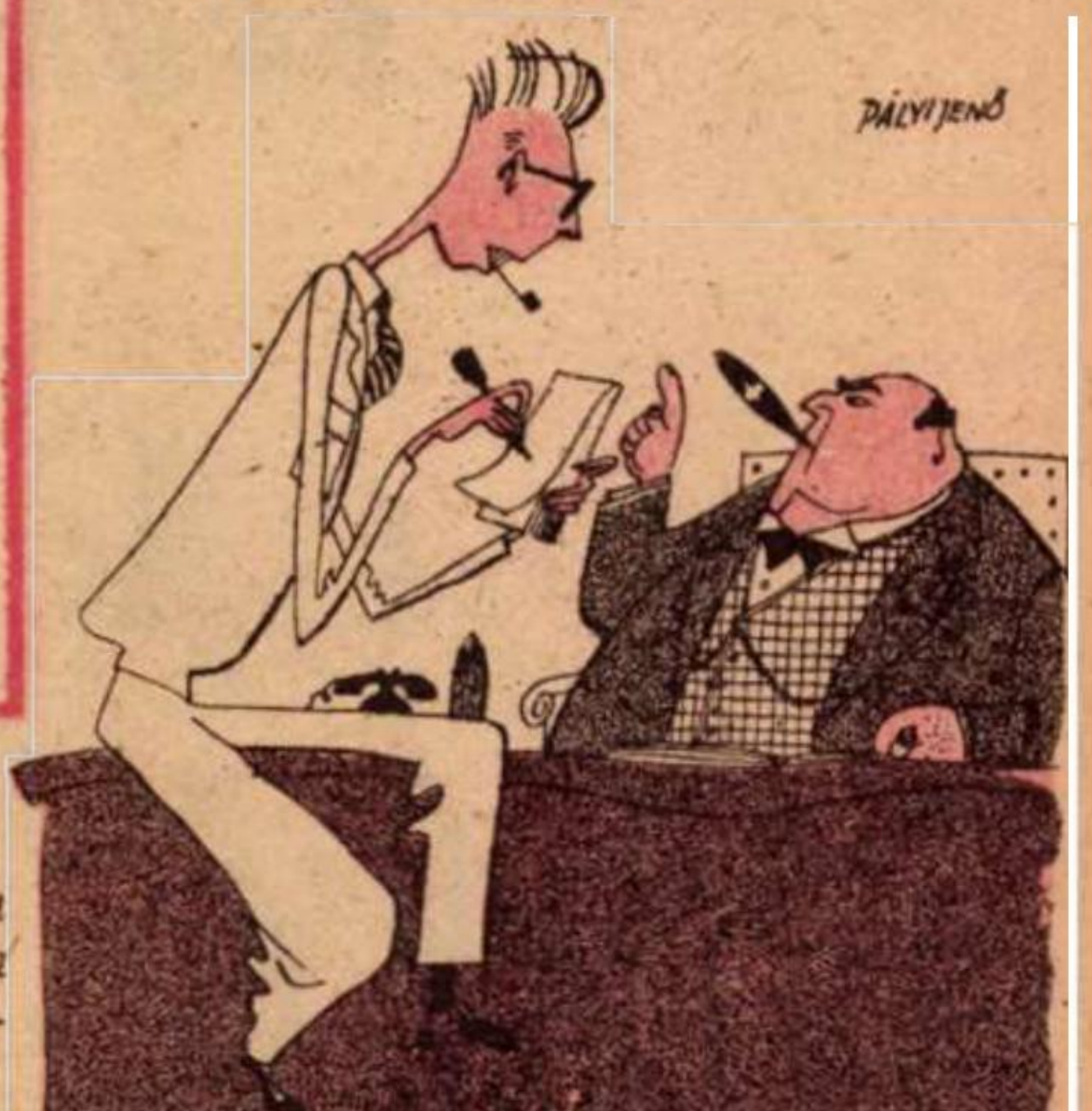

— Mr. Morgan, híve ön a békének?

— Természetesen. A világháború alatt is azért imádkoztam, hogy jöjjön el a béke. Csak az a vágyam volt, hogy minél később jöjjön el.

Truman vágyálma

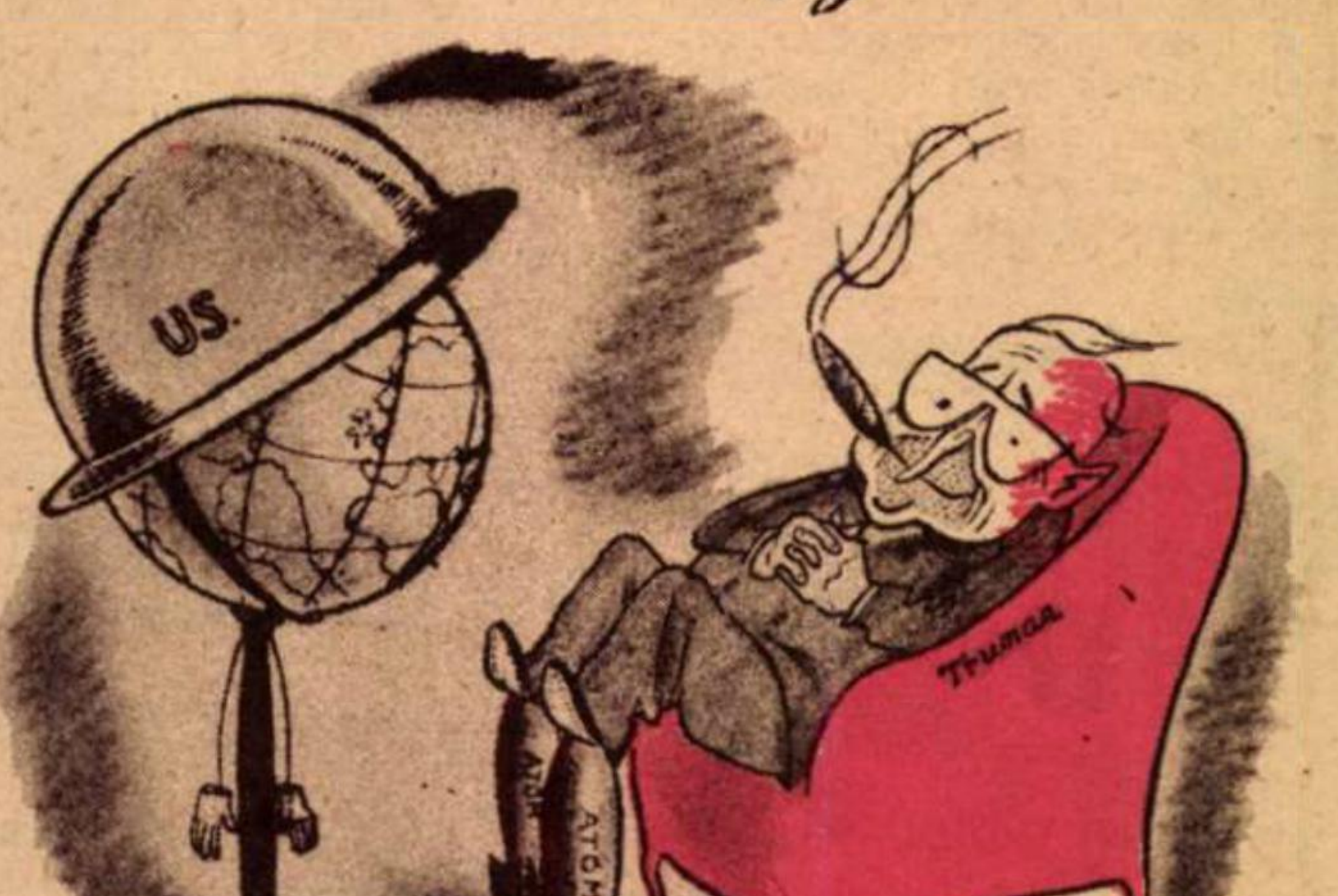

Történet a LIFT-ről 4 FELVONÁSBAN

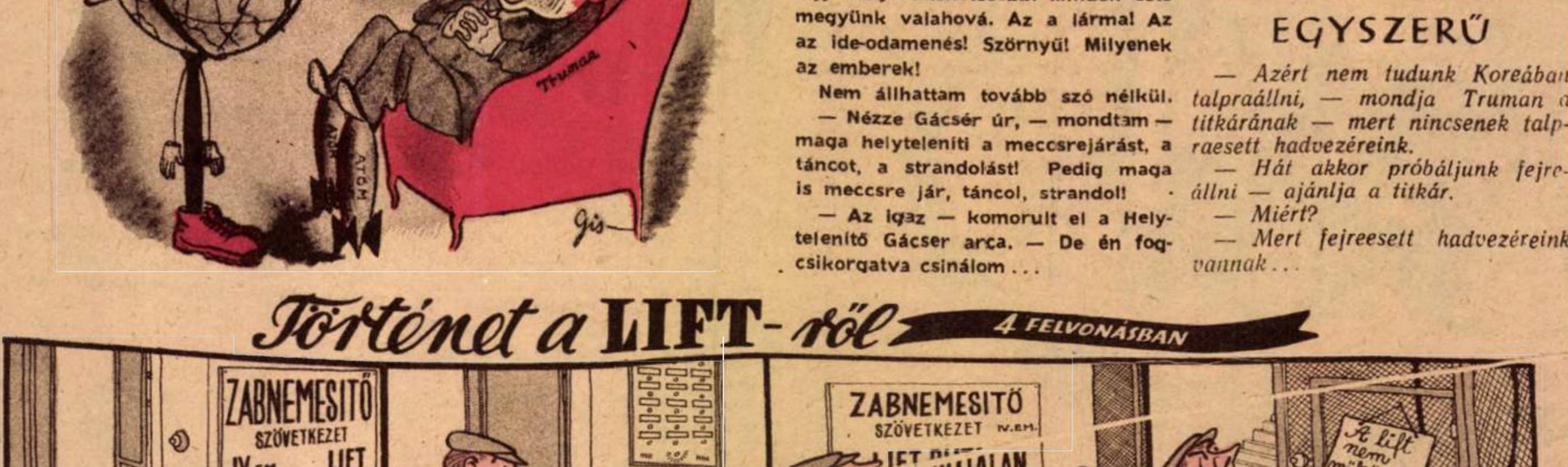
ZABNEMESITŐ SZÖVETKEZET IV.EM. LIFT
LIFT BALRA
ZABNEMESITŐ SZÖVETKEZET IV.EM.
LIFT DIJTALAN
A lift nem működik
GEDŐ

Szerkesztőségünk új cime:
V. Alkotmány-u. 3.
Telefonszámaink változatlanok

Lakesuccessi ballada

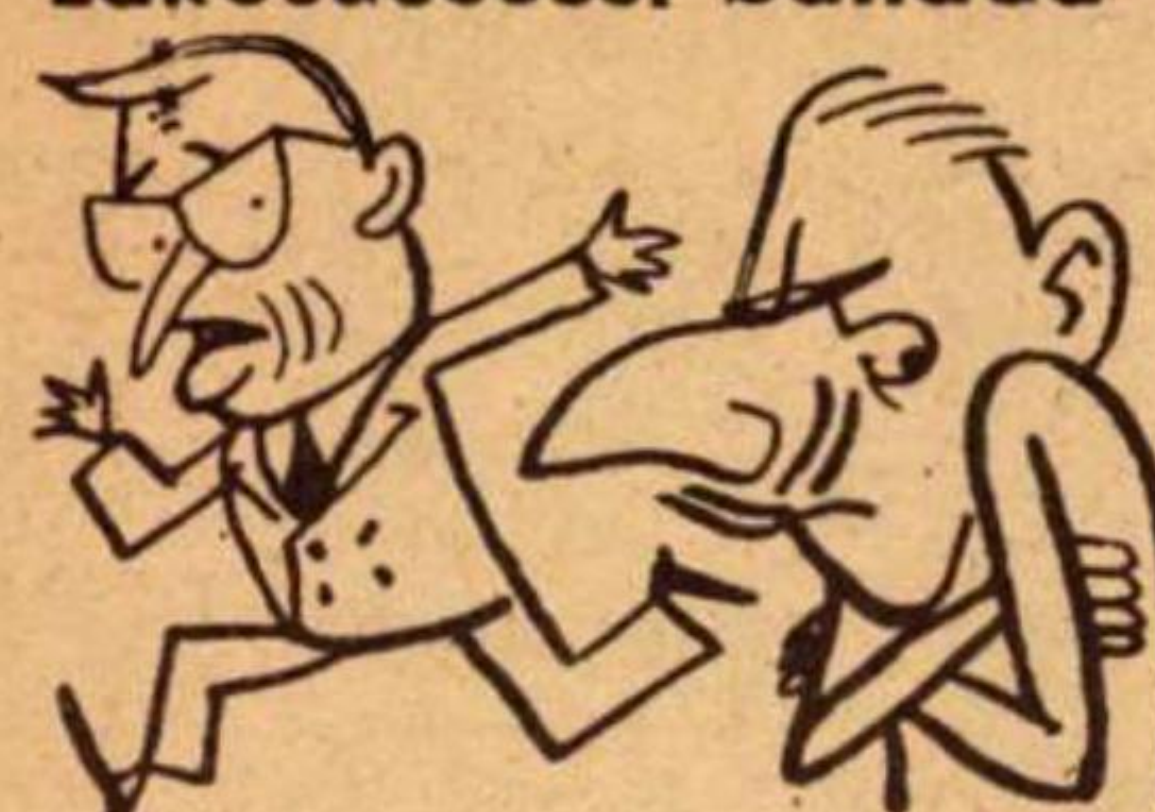

Azt mondja Truman: Halihó!
A béke nem nekem való!
Tőlem ilyet ne várjatok!
A békéről nem tárgyalok!

Acheson bajszot kunkorít:
„Engem a béke undorít!
Ez az, mit ki nem állhatok!
A békéről nem tárgyalok!"

Kövér tőkések dünnyögik,
Vén szenátorok hümmögik,
Harsogják lovon és gyalog:
A békéről nem tárgyalok!

Truman, Austin és Acheson,
USA-telegráf, telefon,
Mind így gügyög, így andalog:
A békéről nem tárgyalok!

És mégiscsak úgy vélem én,
Van ott másféle vélemény,
Mint az a suta és balog:
„A békéről nem tárgyalok!"

Mert a katona özvegye
A kórusba így szól bele:
„A férjem tárgyalt volna, de
Őt nem kérdezte senkise..."

Kiverik a fejéből Koreát...

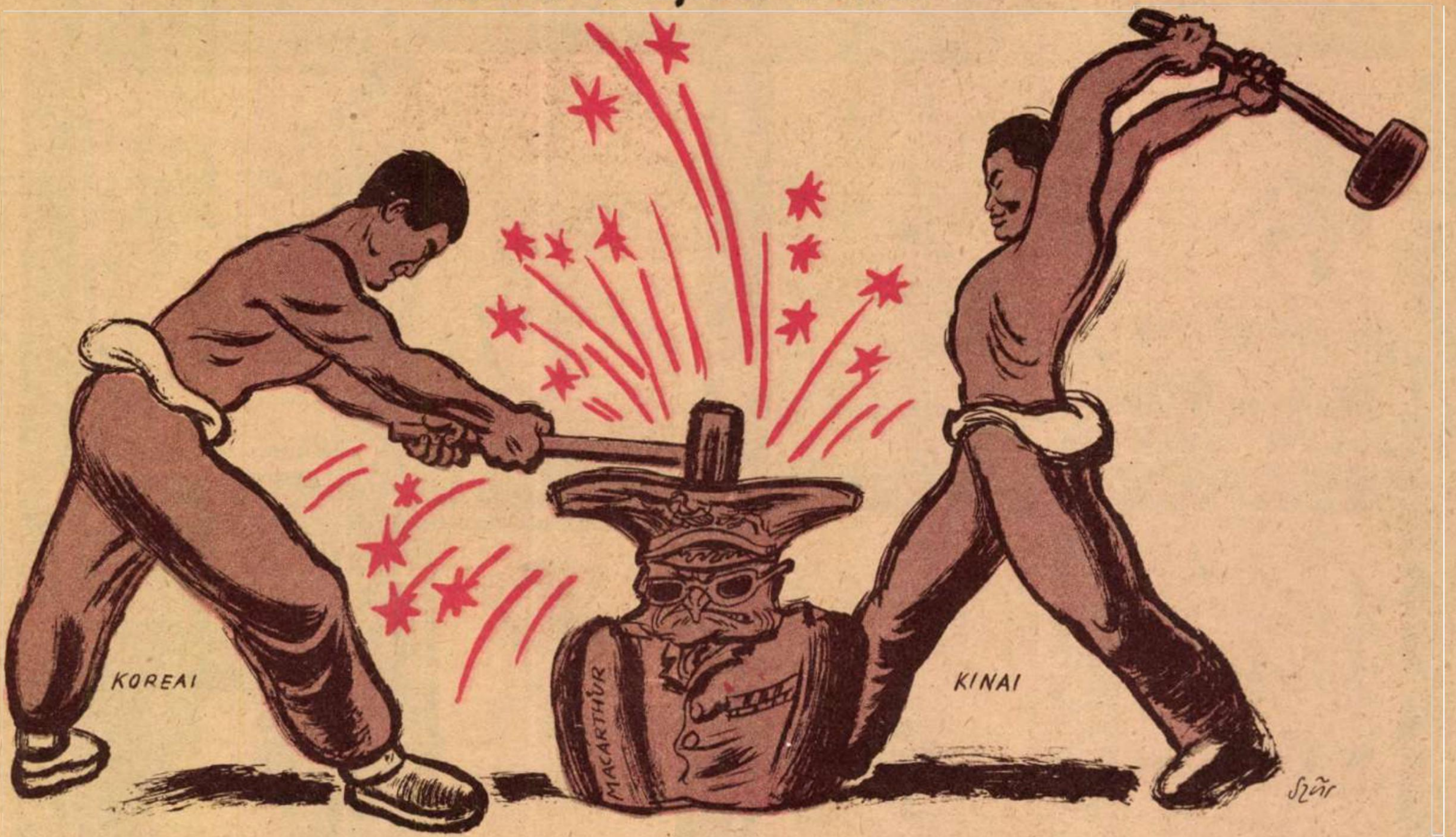

Nem követendő példa

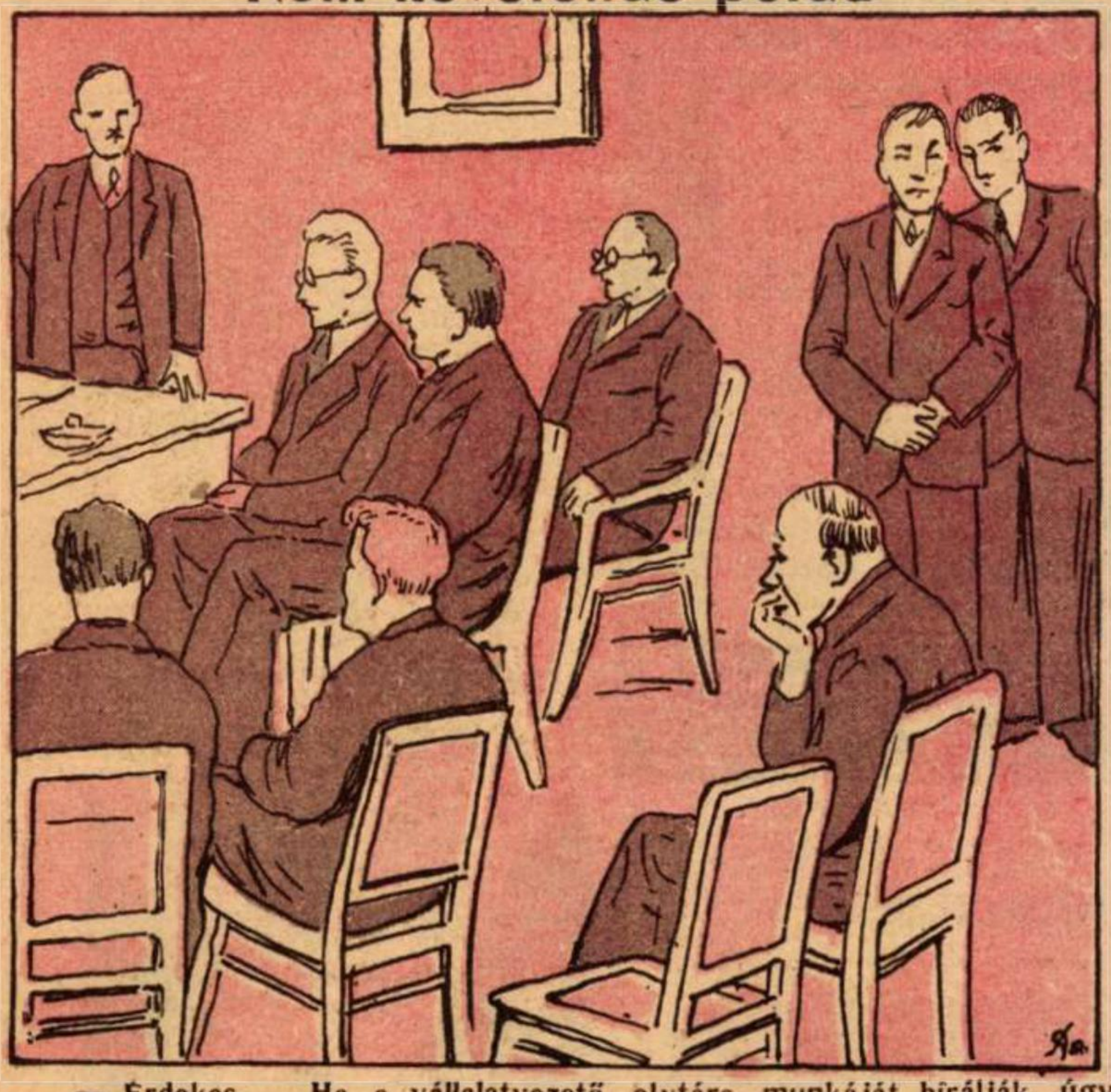

— Érdekes... Ha a vállalatvezető elvtárs munkáját bírálják, úgy érzi magát, mint hal a vízben.
— Annyira elemében van?
— Nem. Olyan mélyen hallgat...

(KROKODIL, MOSZKVA)

A kultúrcsoport hőse

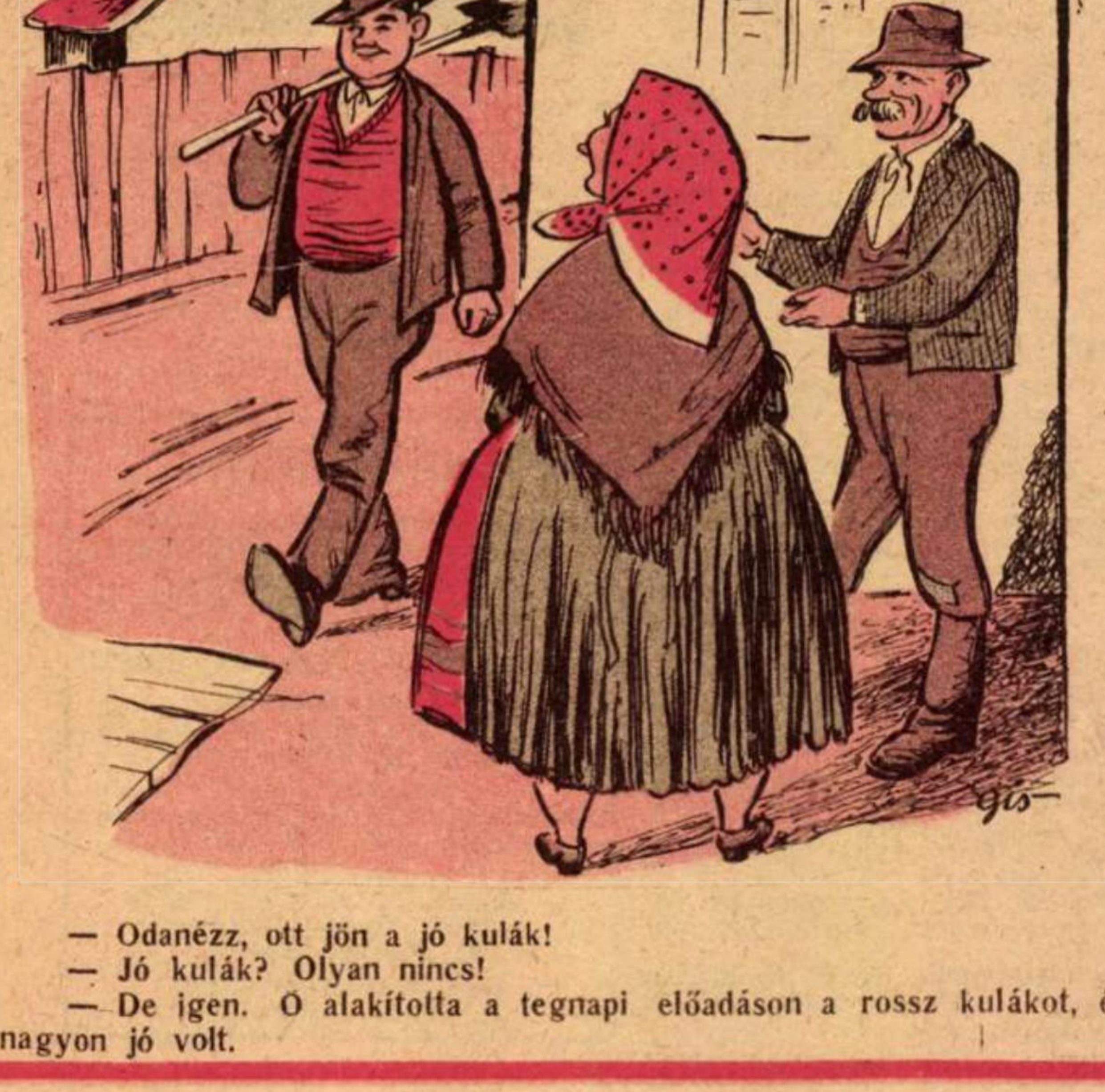

— Odanézz, ott jön a jó kulák!
— Jó kulák? Olyan nincs!
— De igen. Ő alakította a tegnapi előadáson a rossz kulákot, és nagyon jó volt.

Frigyes bácsi

Szibilla néni távoli rokonom, de nemcsak azért utálom, hanem azért is, mert állandóan Frigyes nevű bátyjáról mesél. Ez a Frigyes bácsi ötven éve külföldön él, Szibilla néni szerint azért, mert páratlan zsenije számára szűk volt az itthoni láthatár, szerintem azért, mert nem bírta elviselni, hogy ilyen huga van.

Frigyes bácsi eredetileg címfestőinas volt Óbudán, de páratlan humorérzéke megakadályozta abban, hogy mint ilyen, karriert csináljon. Egy éjjel ugyanis viccből minden óbudai ügyvéd címtáblájára kiírta szép címfestő-betűkkel, hogy „Macskabőrt magas áron veszek". Másnap az óbudai ügyvédi kar dühöngve követelte Frigyes főnökétől, az öreg Cingrábertől a bűnös kiadatását. Frigyes gyorsan összecsomagolta a pemzliket és itthagyta az országot, ahol az ügyvédek oly kevés humorérzékkel rendelkeznek. Egy év mulva Norvégiában volt. Itt igen szép és főleg eredeti középkori festményeket készített Jack van Eyck modorában, kimustrált vendéglői abroszokra. Talán ma is ott élne és ő lenne a legnagyobb élő középkori festő, ha meg nem ismerkedik azzal az egyetlen törökkel, aki akkoriban Norvégiában élt. Barátságuk jeleként a török megtanította Frigyes bácsit a Nargile nevű vizipipa használatára. Teljes sikerrel, mert Frigyes bácsi fél év mulva már Olaszországban kezeltette tüdőbaját. Innen Portugáliába került, ahol múzeumőr volt, majd Aleppoban kecskefarmot alapított. Tíz éve Tetuanban lakik, mint magánzó.

Mindezt Szibilla nénitől tudom, aki már számtalanszor elmesélte nekem Frigyes bácsi életét, mindig más változatokkal, de ugyanazokkal a könnyes szemekkel. Szibilla néni imádta gazdag fivérét, életének tengelyébe helyezte a nagylelkű, csodálatos férfit s szíve mélyén kis kápolnát emelt neki. De sohasem háborgatta hívságos földi kérésekkel. Az volt ugyanis a terve, hogy majdan, ha ennek az ideje elérkezik, Frigyes bácsi gazdagsága fogja öreg életét megaranyozni. Nyolcvanötéves korában Szibilla néni elérkezettnek látta az időt az aranyozás elkezdésére. Irt egy levelet Frigyes bácsinak és kért tőle egy csomag kávét.

Néhány hét mulva Szibilla nénit bánatos, roskatag állapotban találtam Frigyes bácsi képeivel feldíszített lakásában. Szótlanul kezembe nyomott egy levelet, amely portóbélyegekkel volt teleragasztva. A levél Frigyes bácsi levele volt és így szólt:

„Kedves hugom,

leveledneк nagyon örültem. Jól volnék, ha az esős idő miatt nem lenne ilyen hideg. Ha van a férjednek két meleg inge, ami már nem kell neki, küldd el légipostán. (Par Avion.) Csókol szerető bátyád:

Frigyes.

U. i.: A kávét én is nagyon szeretem.

Új címem: Tetuan, Szegényház, Rue Bob Colt 133."

B. Kovács György

Egy kis különbség

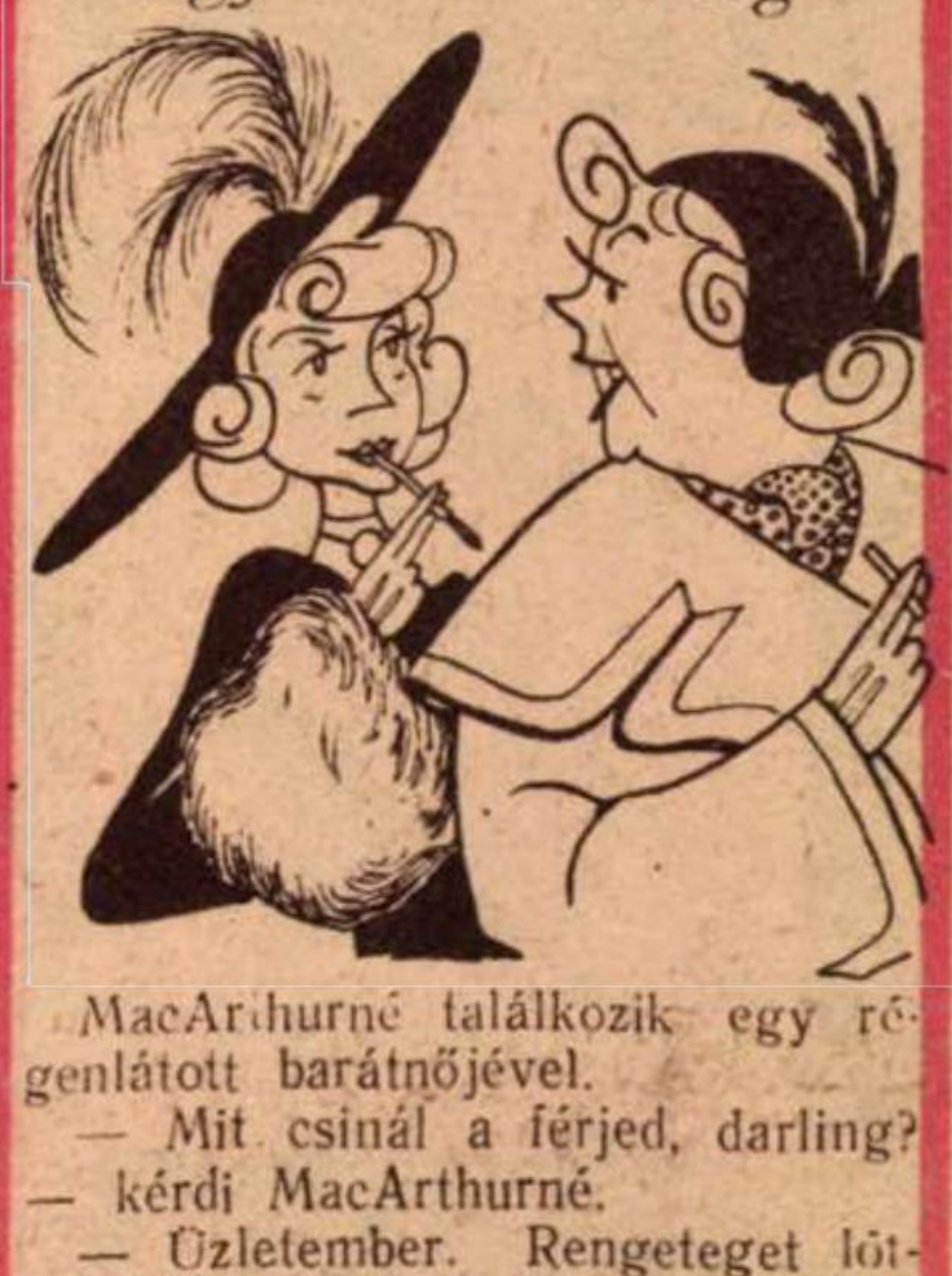

MacArthurné találkozik egy régenlátott barátnőjével.
— Mit csinál a férjed, darling? — kérdi MacArthurné.
— Üzletember. Rengeteget lótfut. Hát a tiéd, az öreg MacArthur mit csinál?
— Ő lótni nem szokott...

EGY NEWYORKI KÉPTÁRBAN

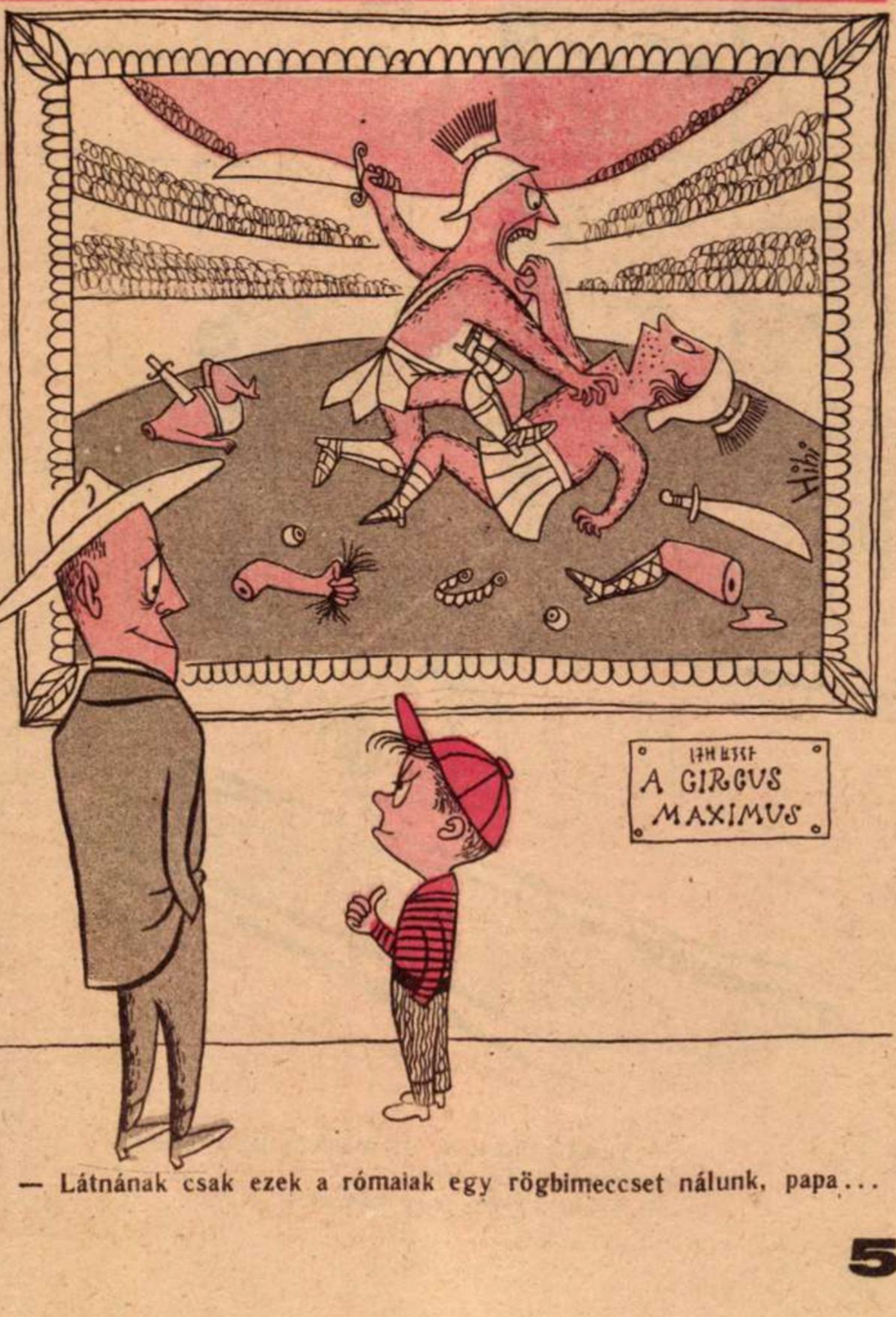

— Látnának csak ezek a rómaiak egy rögbimeccset nálunk, papa...

EGY AMERIKAI KONYVKERESKEDES KIRAKATA

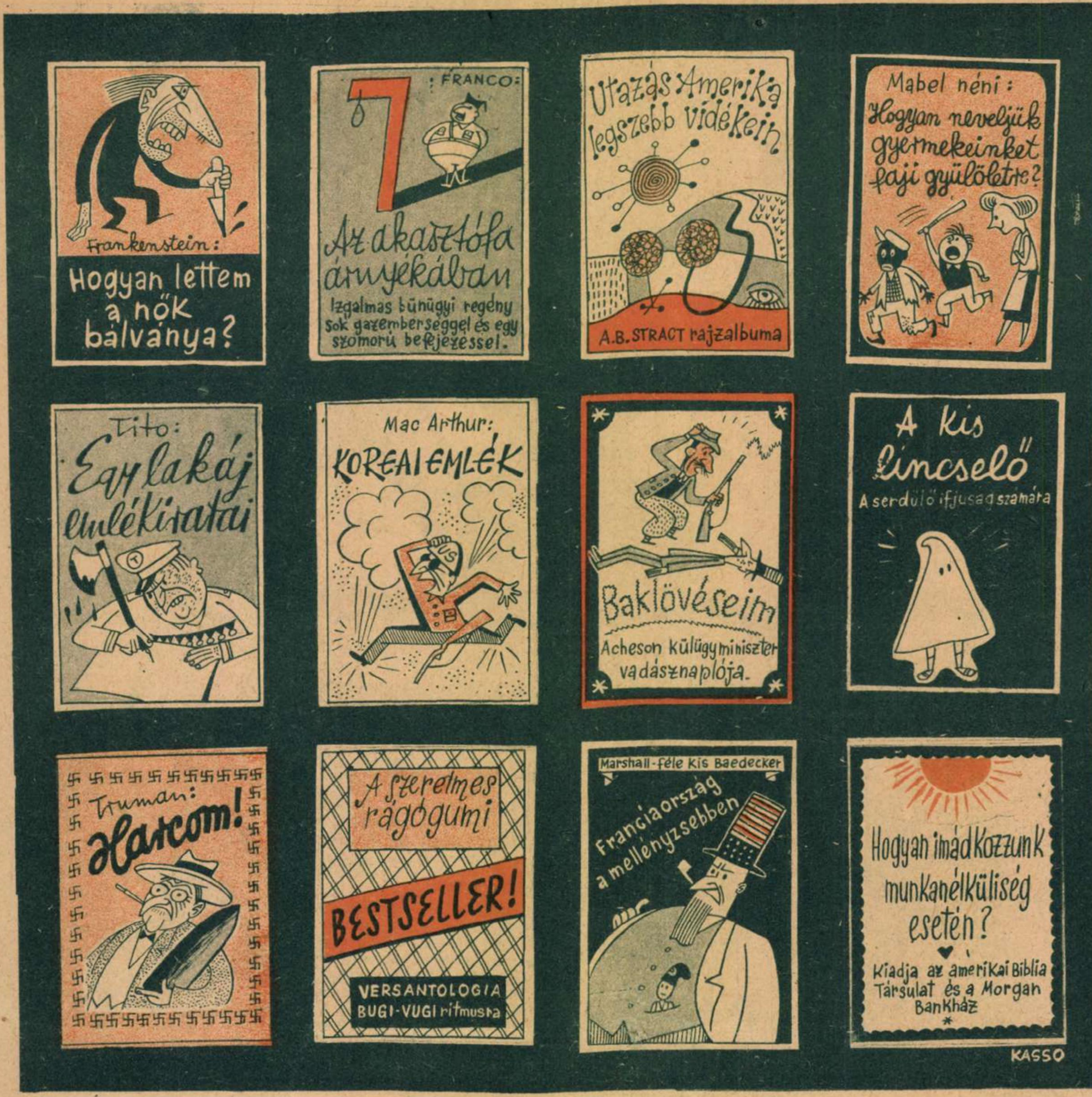
Frankenstein:
Hogyan lettem a nők bálványa?
FRANCO:
7
Az akasztófa árnyékában
Izgalmas bűnügyi regény sok gazemberséggel és egy szomorú befejezéssel.
Utazás Amerika legszebb vidékein
A.B.STRACT rajzalbuma
Mabel néni:
Hogyan neveljük gyermekeinket faji gyűlöletre?
Tito:
Egy lakáj emlékiratai
Mac Arthur:
KOREAI EMLÉK
US
Baklövéseim
Acheson külügyminiszter vadásznaplója.
A kis lincselő"
A serdülő ifjúsag számára
Truman:
Harcom!
A szerelmes rágógumi
BESTSELLER!
VERSANTOLOGIA
BUGI-VUGI ritmusra
Marshall-féle Kis Baedecker
Franciaország a mellényzsebben
Hogyan imádkozzunk munkanélküliség esetén?
Kiadja az amerikai Biblia Társulat és a Morgan Bankház
KASSO

„Tárgyilagos" hozzászólás a széntakarékossághoz

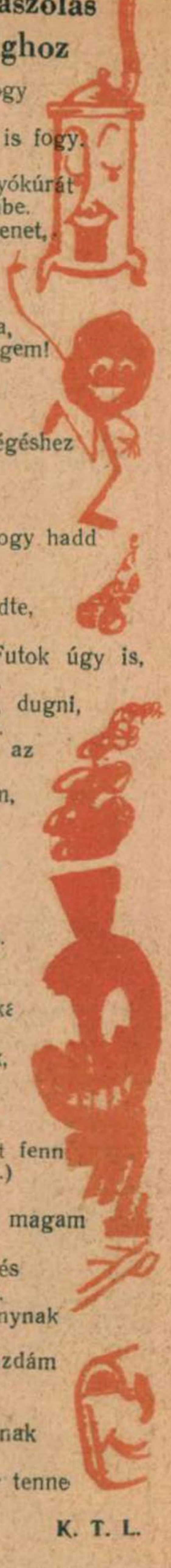

Hallotta a kályha is, hogy
Kímélni kell a szenet,
Mert, ha falja, nagyon is fogy.
Ne falja hát, ha lehet.
Szólt a kályha: — Fogyókúrát
Kezdek, most jut eszembe.
Nem kannával iszom szenet,
Kis kanállal szedem be.
Sőt diétát tartok és a
Porokat is lenyelem.
Egy-két tojásbrikett néha,
S lesz majd mégis melegem!

Kályhacső is beletársult
És jó formát mutatott.
Szólt a kémény: — Jó égéshez
Adom a jó huzatot.
Kéményseprő keféjét is
Megszállta a becsület:
— Lekotrok hát tövig, hogy hadd
Spórolják a szenüket.

Jó példát a kályha kezdte,
Átvették a mozdonyok.
Szólt a mozdony: — Futok úgy is,
Ha szűkebben kosztolok.
Nem kell engem tömni, dugni,
Az manapság borzalom.
Bevált nálam egész jól az
Egy-lapátos mozgalom.
Ne legyen sok potyautam,
Ez a lényeg, ez a fő.
Ha tolatnak összevissza,
Mindig kárbavesz a hő!

Végezetül megszólalt a
Mozdonyon egy táska is.
(Fából való úti-táska,
No, de jó ez másra is.
Reggel hozza ez a táska
A szalonnát, kenyeret.
Fűtőanyag ez a testnek,
Nem fázik, ki eszeget.
Este aztán *visz* a táska
Szintén fűtőanyagot:
Mozdonyszenet, amit ott fenn
Hamarjában bekapott . . .)

Szólt a táska: — Eztán magam
E bűnbe nem keverem.
Nekem úgyis a kenyér és
Nem a szén a kenyerem.
Maradjon csak a mozdonynak
Tartalékul az a szén.
Vigyen engem az én gazdám
Üresen, ha hazamén!

A mozdonyra volt e szónak
Roppantul jó hatása;
Azt pöfögte: — Bár így tenne
Valamennyi fatáska!

K. T. L.

Száraz tél

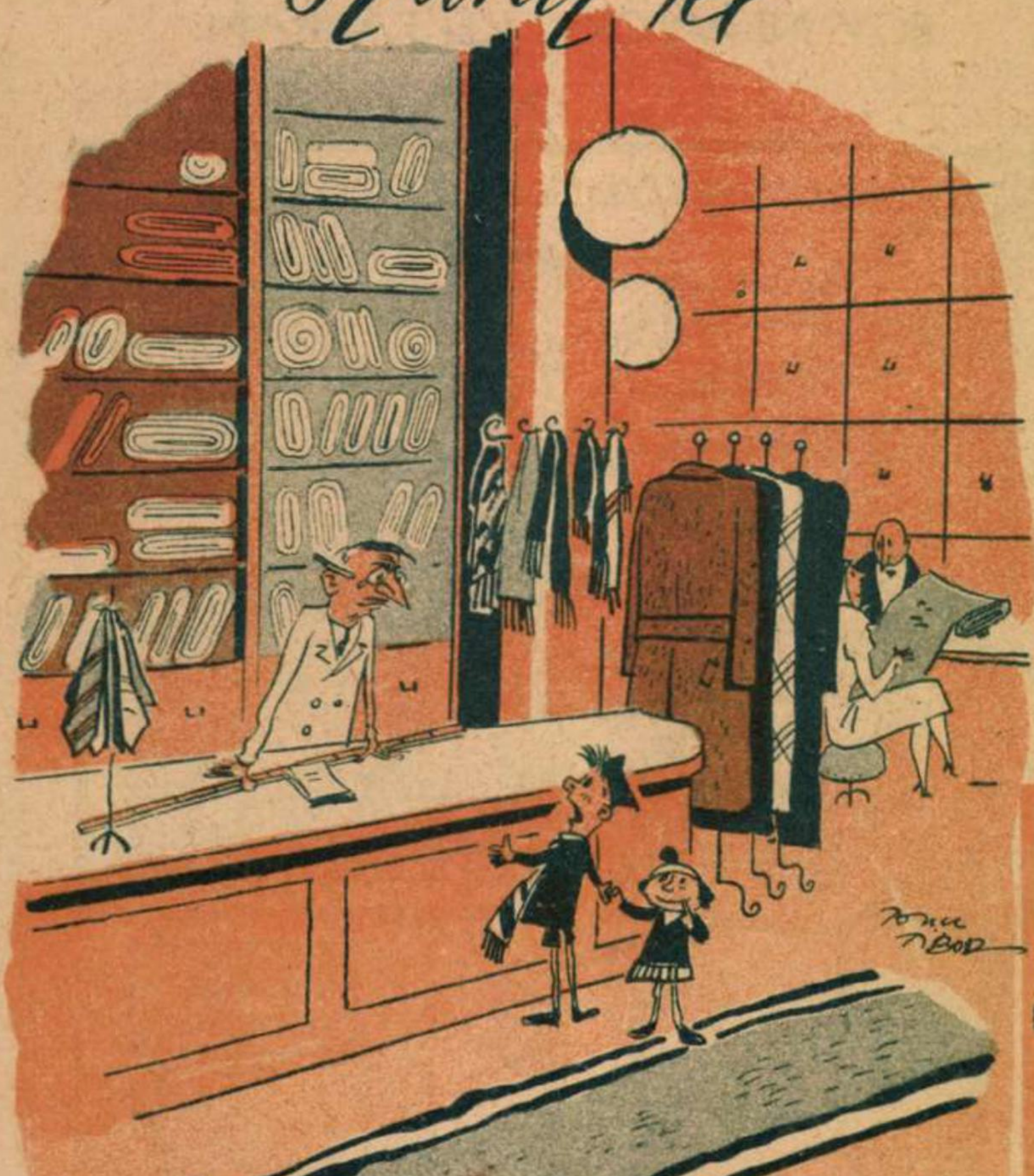
Toncz Tibor

— Tessék mondani, itt mindent lehet kapni?
— Mindent fiacskám.
— Akkor kérünk egy hóembert.

Babonás ember töprengése

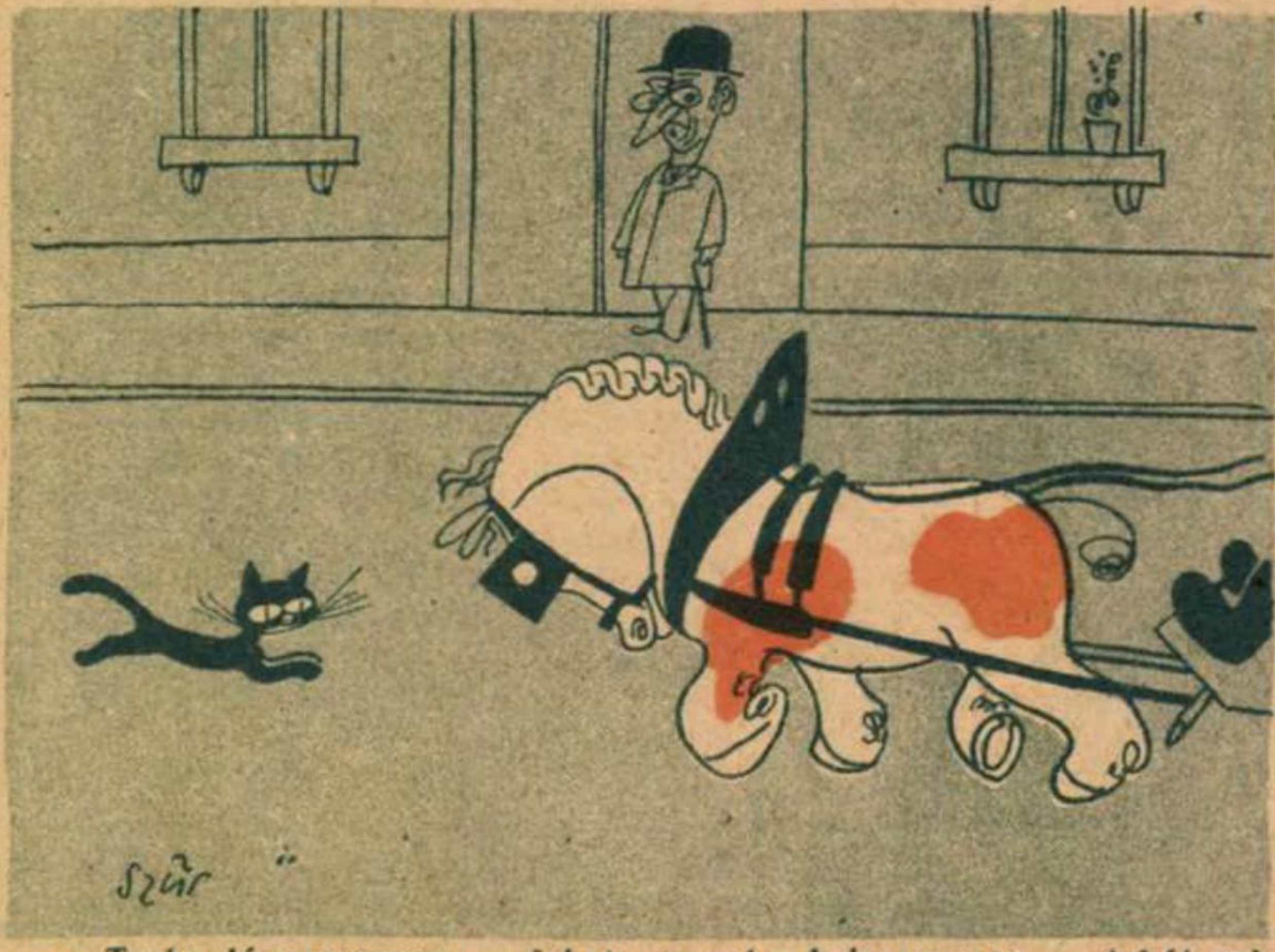

— Tarka ló szerencse... fekete macska balszerencse... tehát minden marad úgy, ahogy volt.

ÓSZERES!

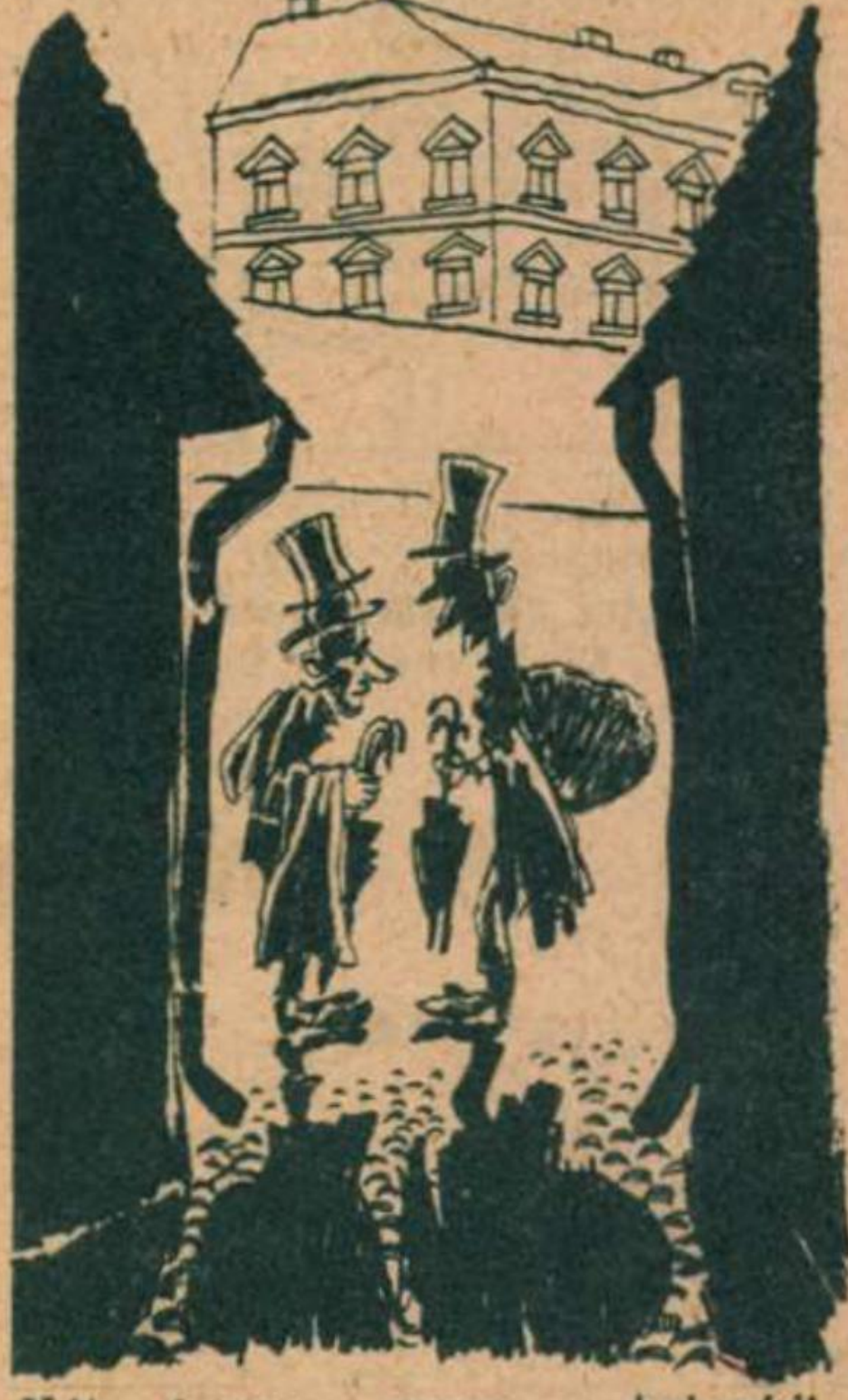

Két ószeres megy a belgrádi utcán.

— Arra ne menjünk — figyelmezteti a társát. — Arra van a Titó palotája.

— Na és?

— Tudhatod, hogy ott Trumannak adnak el mindent.

Ludas Matyi azt üzeni

Egy olvasó. Legutóbbi számunkban megírtuk, hogy az Óragyár patronálja a Vörösmarty-utcai elemi iskolát. Kiegészítésként közöljük, hogy nem a VI. kerületi, hanem a XX. kerületi Vörösmarty-utcai elemiről van szó.

M. F.-né Tolna. Köszönjük kedves levelét, egy szép mondatot ide iktatunk belőle: „Nyáron a földet, télen pedig magamat művelem." Bár mindenki követné ezt a nemes példát. A beküldött rajz politikailag helyes, de kezdetleges s ezért nem közölhető.

S. Gy. Hungária-körút. A panasz mulatságos, de nem indokolt. Evidens, hogy egy csecsemő rendőri bejelentésénél a felnőttekre vonatkozó rovatokat nem kell kitölteni.

Sz. Varga Gyula, Csongrád. Mulatságos cikkét nem közölhetjük, mert az nem általános érdekű, laikus számára meg sem érthető.

Baloskó N., Magyarszék. Küldje be írásait, ha jók, szívesen közöljük.

Bálint Károly, Budapest. A beküldött körlevél stílusa és szelleme valóban nem méltó a népi demokráciához, de inkább közvetlenül az illetékesek figyelmét kellene rá felhívni.

Hidas D., Bp. Igaza van, de azt hiszem, ezen egyelőre nem lehet segíteni. Legyünk optimisták és tételezzük fel, hogy azok, akik hivatalból kézbeveszik a kifliit, előzőleg jól megmossák a kezüket.

Tamás B., Bp. A két vers közül az egyik megfelel.

L. Öszkár, Bp. Ez a vers bizony nem elég humoros, formailag sem kiforrott.

Nem közölhetők: N. G. I., Köveskál, Biró I., Vörösmarty-tér, „Pipi", K. J. Rákosfalva.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: **GOLACS ERNŐ.**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Melldöngető Péter két arca

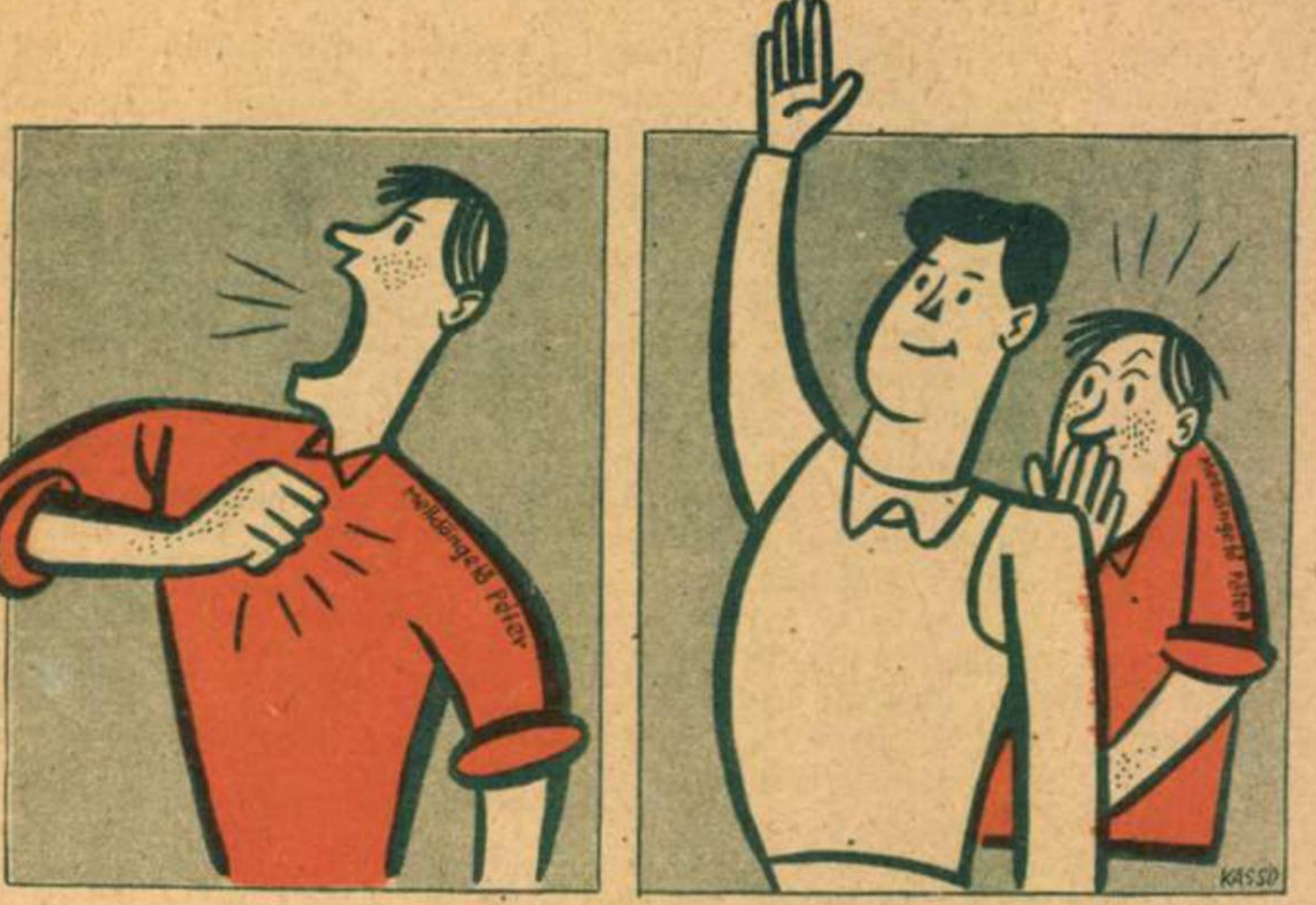

A tervértekezlet előtt: Majd én felajánlok, majd én megmutatom, majd én...

A tervértekezlet alatt: Hallgat, mint a csuka.

A SZÖVOSZ küldöttgyűlésén

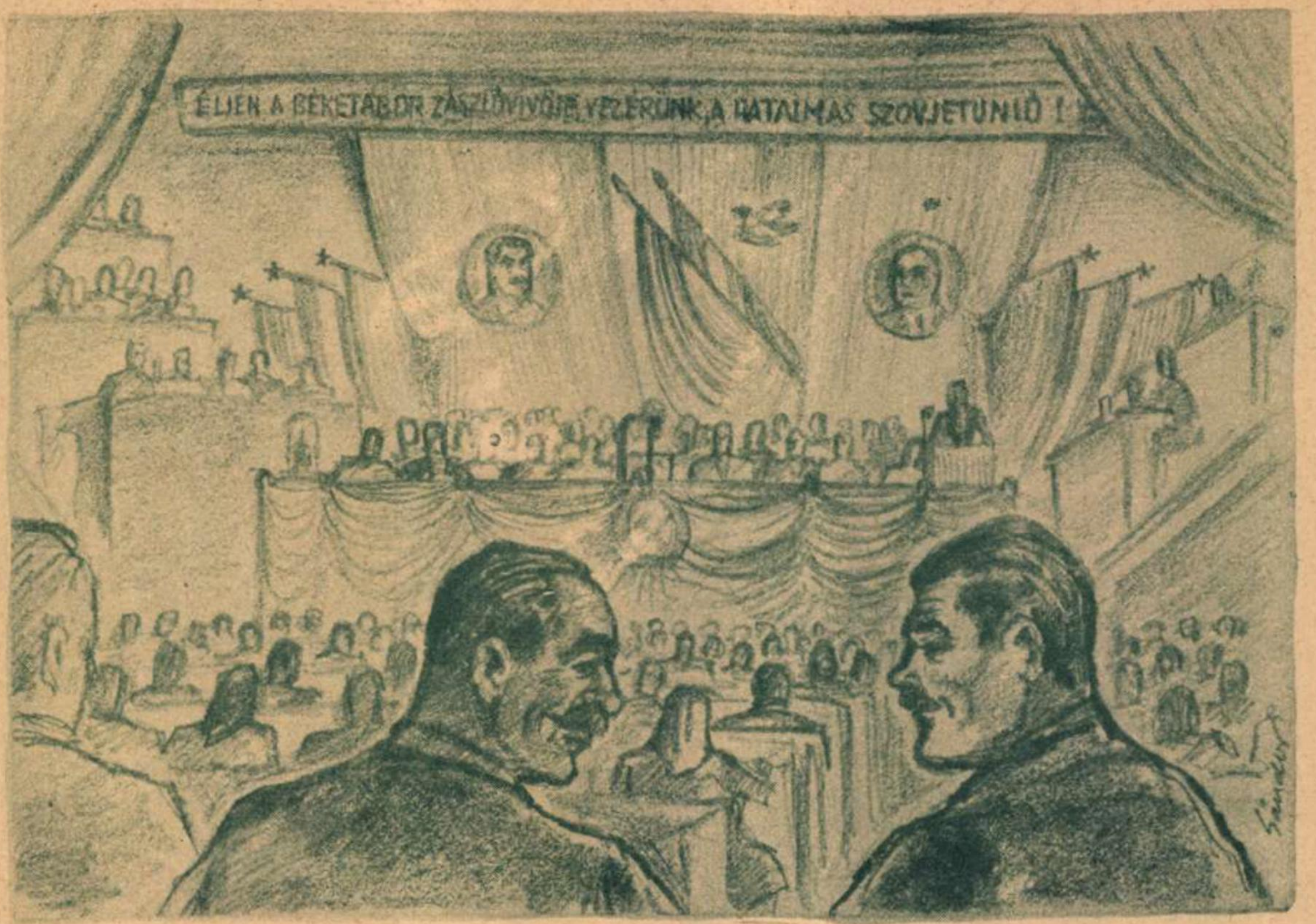
ÉLJEN A BÉKETÁBOR ZÁSZLÓVIVŐJE, VEZÉRÜNK, A HATALMAS SZOVJETUNIÓ!

— Mondja szaktárs, hány taggal szaporodott a maguk falujában a földművesszövetkezet a kongresszus tiszteletére?

— Eggyel sem.

— Nem szégyelik magukat?

— Nem nagyon, ugyanis azért nem léptek be a falunkbeliek, mert már mind tagok!

A Parlament előtt

(Ünnepség keretében tüntetik ki a Lánchíd dolgozóit.)

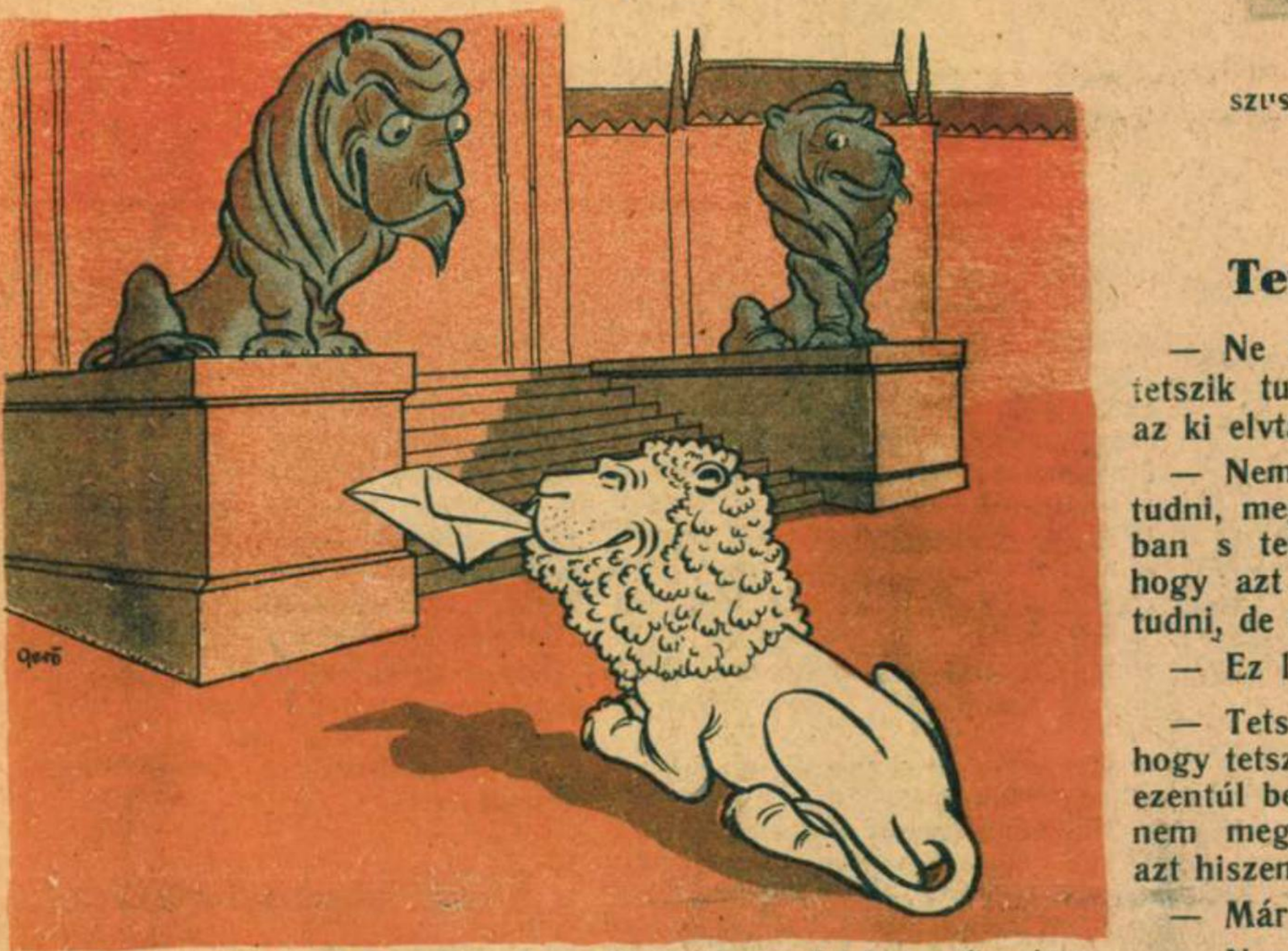

Lánchídi oroszlán: Gyerekek, hogy lássátok, gondolok a rokonaimra, hoztam egy meghívót nektek...

Külpolitikai tanácskozáson

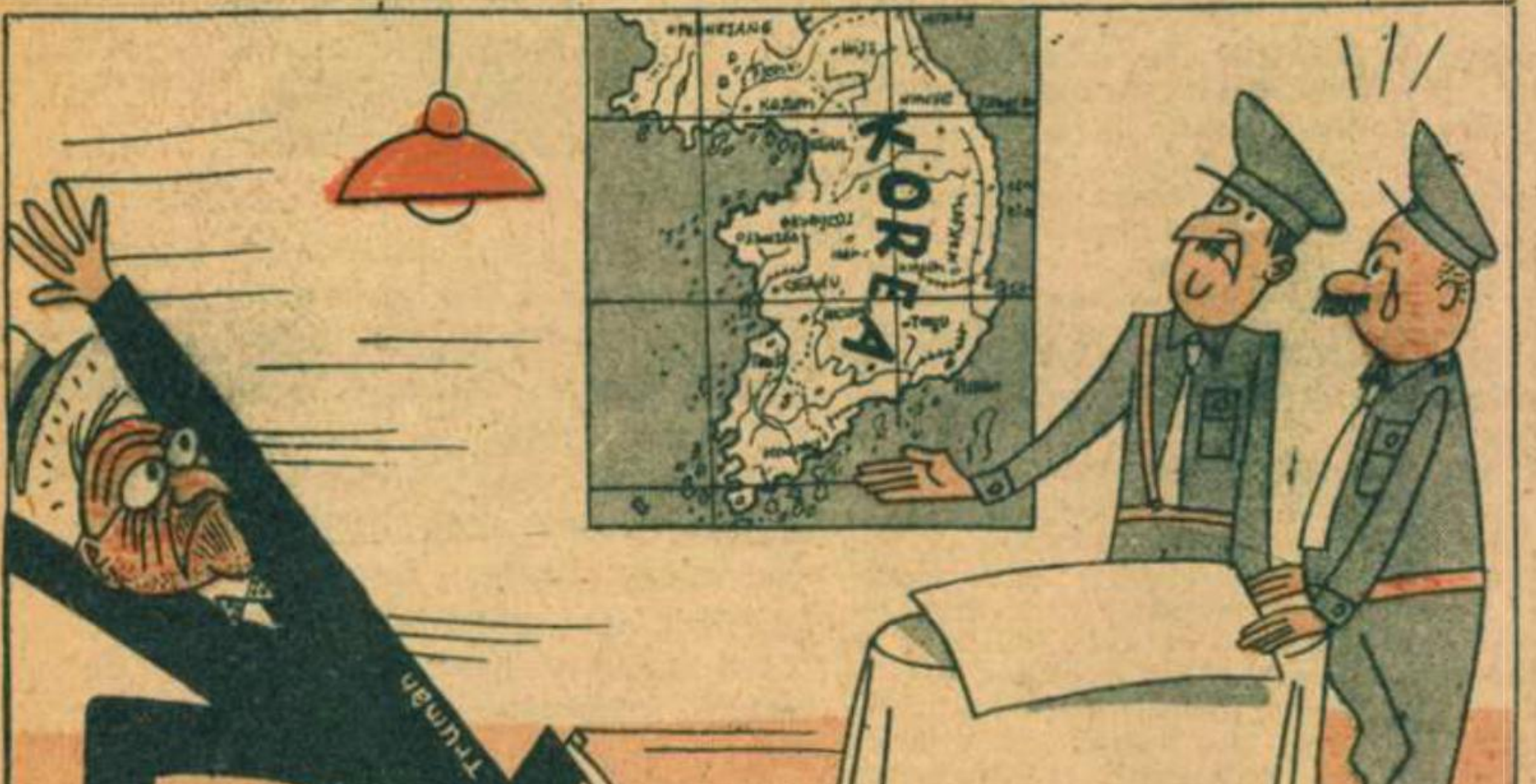

— Ne tessék szaladni, elnök úr! Ez csak egy térkép!

Tetszik tudni

— Ne mondja nekem, hogy tetszik tudni, olyan rosszul jön az ki elvtársak között.

— Nem mondom én, de tetszik tudni, megszoktam a régi világban s tetszik tudni azóta van, hogy azt mondom, hogy tetszik tudni, de többet nem mondom.

— Ez látja helyes, elvtársam.

— Tetszik tudni elhatároztam, hogy tetszik — tudni nélkül fogok ezentúl beszélni, de tetszik tudni nem megy ám olyan könnyen, azt hiszem azt tetszik tudni.

— Már megint tetszik tudni...

— Nem drága elvtárs, többet nem mondom, de tetszik tudni hogy van az, rákap a nyelvem.

— Na igen, de olyan alázatosan hangzik tetszik tudni, tetszik tudni.

— Belátom, így van, de tetsz... mostanában már tetszik tudni nélkül is ki tudom magam fejezni, tetsz...

— Úgy is kell. Én sose mondom, hogy tetszik tudni. Ma már nem kell tetszelegni, pipiskedni.

— Kétségtelen. Már a beszédünk is emberibbé válik.

— Látja elvtárs, milyen máskép hangzik, amit most mond. Nem szúrja közbe, hogy: tetszik tudni, tetszik tudni.

— Az biztos, de tetszik tudni elvtárs, ez azért van, mert most már én is vigyázok arra, ne mondjam azt, hogy tetszik tudni. Tetszik tudni?

N. S. J.

V. MAJAKOVSZKIJ

A PLETYKÁS

Fordította: TÓTH ESZTER

Nyála csurran, úgy
csámcsog
minden furcsa újságot.
Mi főtt
— közli szívrepesve —
szomszédéknál
a levesbe
s ki és mit
és mint evett?
s van-e, nincs-e,
s ki lehet
Ivanova
új lovagja
kitől az új
ruhát kapja?
Ha e pletykást
kérdezed:
mi a legfőbb
élvezet,
szól: „Az lenne
jó csupán,
ha a világ
ezután
egyetlen nagy
kulcslyuk lenne!
Kényelmesen
ülnék benne
s teljesítném
vágyamat
Odakünn és idebenn,
folyton látnék idegen
ügyeket és ágyakat“

Nyugati nyelvbotlás

Az angol rádió egyik bemondója, miközben a malájföldi eseményekről mondott híreket, ezt mondta:

— Két angol terrorista... azaz, bocsánat: két angol katona... stb.

Vagyis az illető bemondó egy pillanatra kiesett a szerepéből, elfelejtett hazudni, s azt az igazságot mondta, amelyet ő is jól tudott. Jól tudja az angol katonaság malájföldi terrorcselekményeit. Teljesen megértjük a sok hazugságba belezavarodott nyugati rádióbemondók zavaros lelkiállapotát. A legkisebb mértékben sem lepnek meg majd minket az alábbi elszólások:

— Newyorkból jelentik: a New York Times vezércikkében megállapította, hogy Truman az Egyesült Államok legnagyobb gengsztere... ó, bocsánat... akarom mondani: embere...

— Churchill elmondta az ujságírók kérdésére, hogy minden vágya a világ felgyujtása... jaj, izé... fellendítése... milyen csacsi vagyok...

— Acheson kijelentette, hogy az Egysült Allatok... bocsánat, államok... távolkeleti politikája a béklyó... oppardon... béke fenntartása...

— Eisenhower főparancsnoki kinevezése sokmillió ember halálát... helyesebben háláját vonhatja maga után...

Ha aztán a bemondó egy kicsit ittas, talán még ilyesmi is előfordulhat:

— Attlee, ez a háborús gyujtogató... akarom mondani háborús uszító... helyesebben: a béke ellensége... bocsánat: esküdt ellensége... pardon, talán úgy lenne helyes, ha Truman-bérencnek mondanánk.... őőőőő... üsse kő, alapjában véve mindegy, úgyse becsületes ember, viszont a jó viszki nem rossz!...

TAKARÉKOSSÁG! TAKARÉKOSSÁG! TAKARÉKOSSÁG!

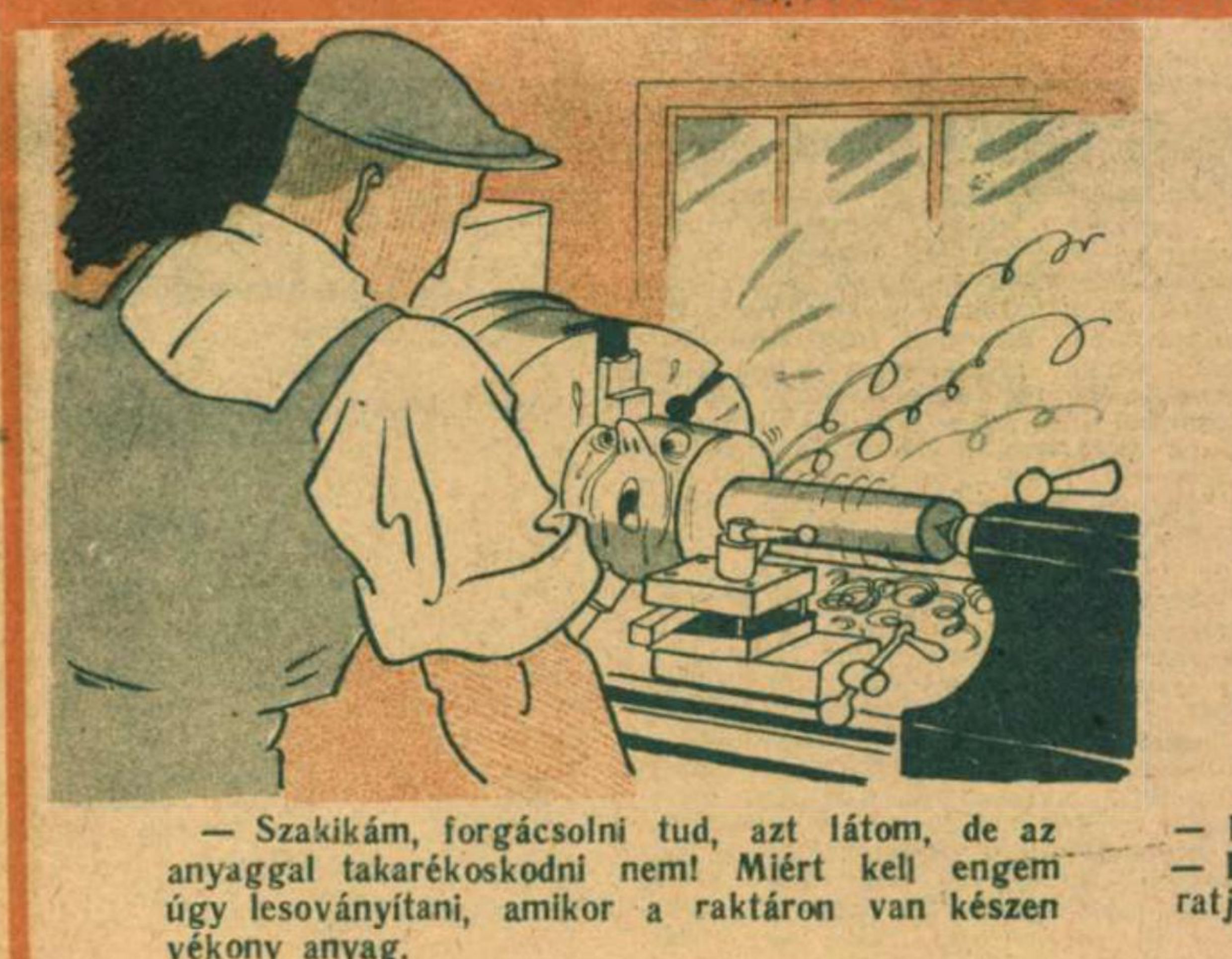

— Szakikám, forgácsolni tud, azt látom, de az anyaggal takarékoskodni nem! Miért kell engem úgy lesoványítani, amikor a raktáron van készen vékony anyag.

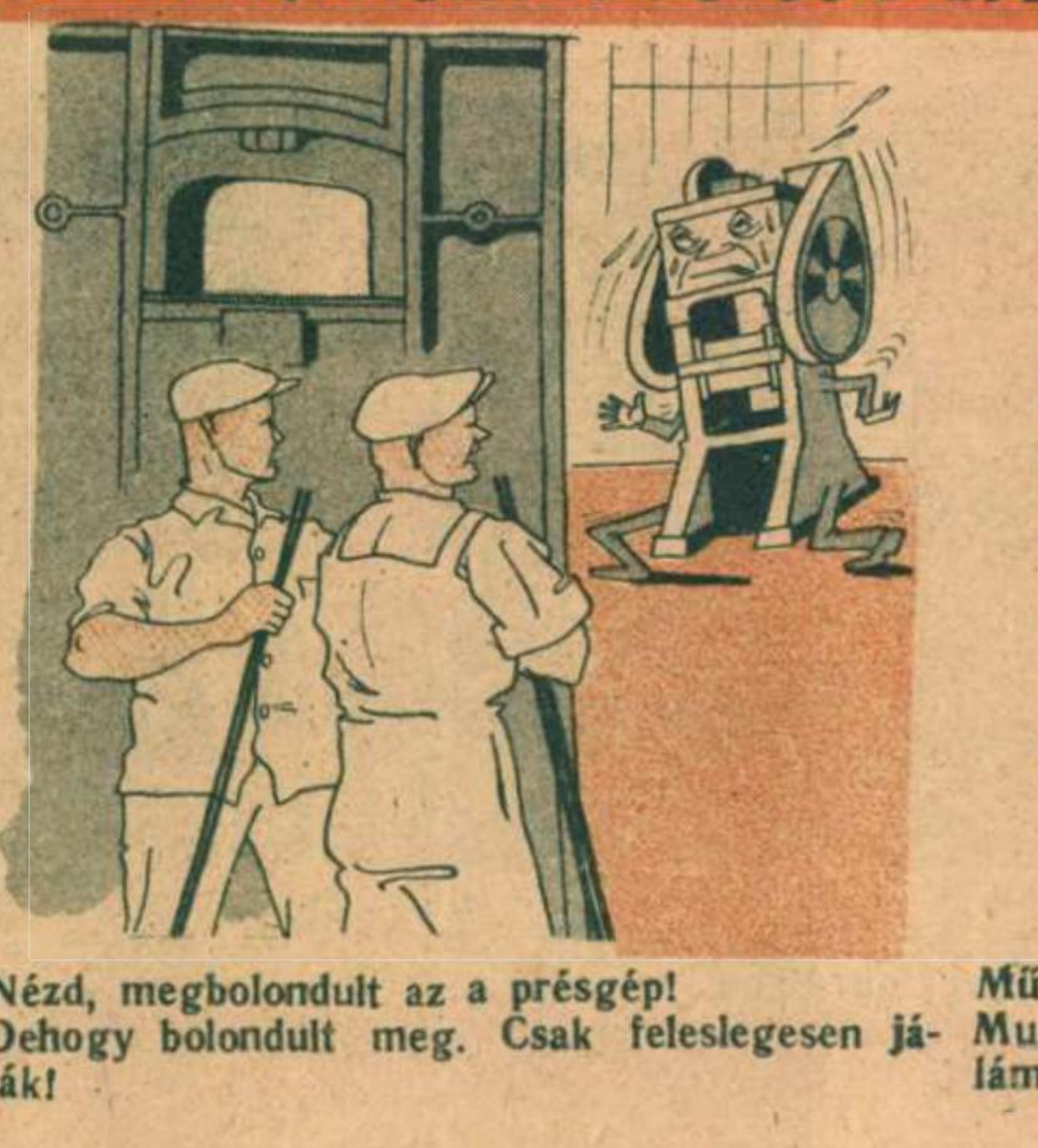

— Nézd, megbolondult az a présgép!

— Dehogy bolondult meg. Csak feleslegesen járatják!

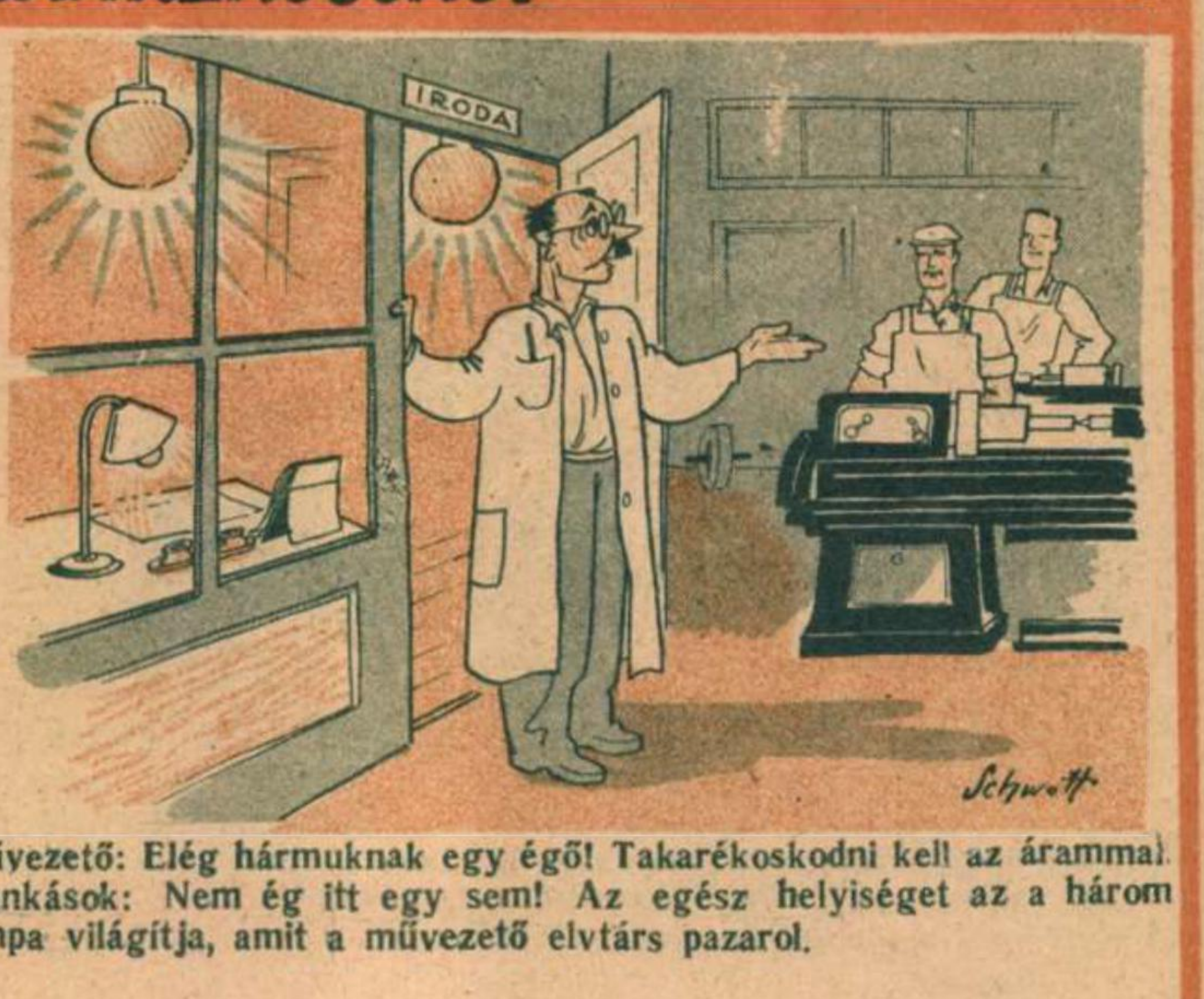

Művezető: Elég hármuknak egy égő! Takarékoskodni kell az árammal.

Munkások: Nem ég itt egy sem! Az egész helyiséget az a három lámpa világítja, amit a művezető elvtárs pazarol.

Ludas Matyi a KELENFÖLDI TEXTILKOMBINÁTBAN

Kis Katalin házassága

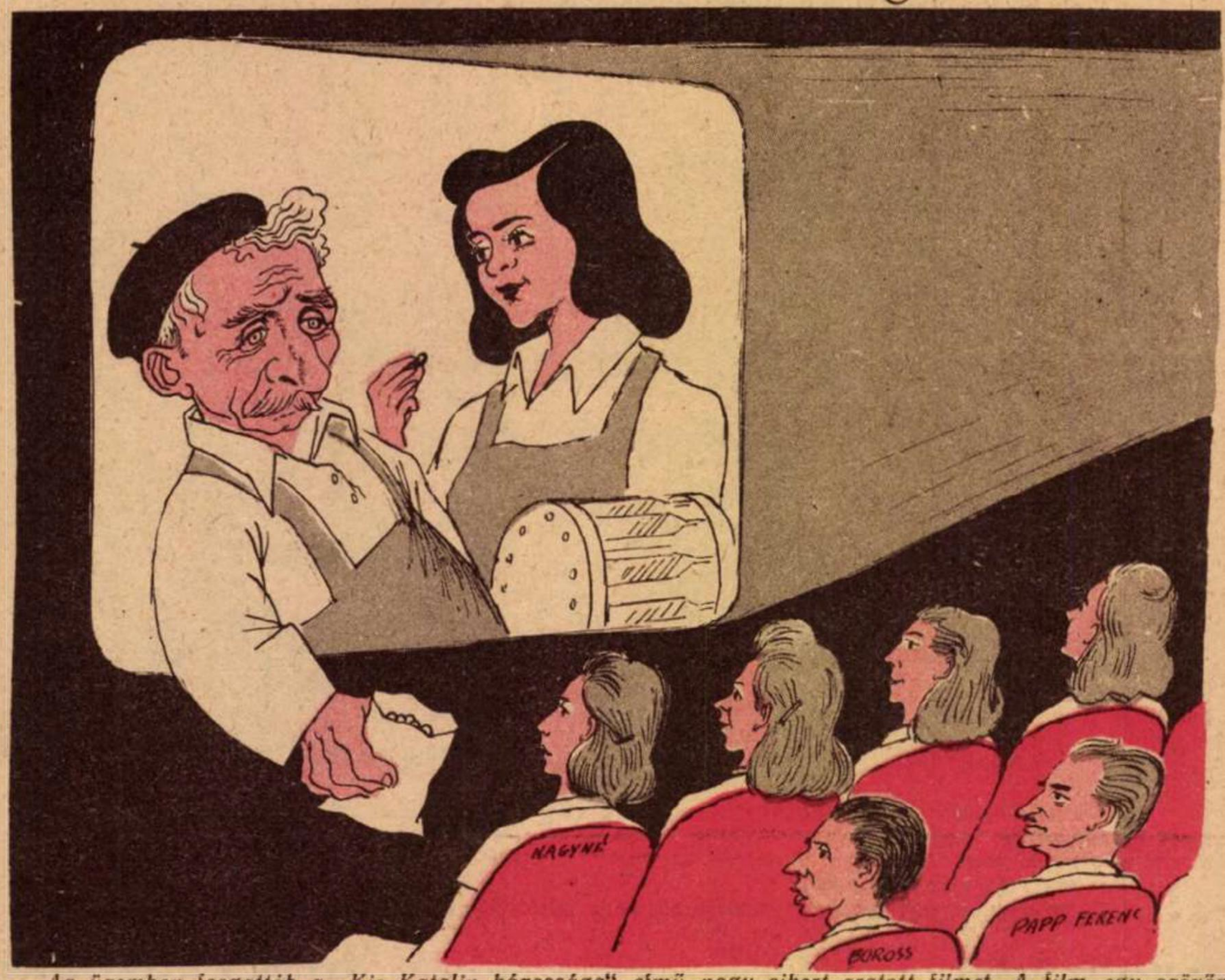

Az üzemben forgatták a „Kis Katalin házassága" című nagy sikert aratott filmet. A film egy szövőnő életét és fejlődését mutatja be s a képen látható részlet is a filmből való.

A filmnek ez a részlete egy öreg szövőmestert ábrázol, aki Kis Katalint jó munkájáért mindig megkínálta cukorkával.

Kis Katalin azonban nem önző s arra biztatja a mestert, hogy a nézők soraiban ülő sztahanovistákat, élmunkásokat, a Keltex kiválóságait is kínálja meg.

Takarékos ember

Mi emberek, sajnos, hajlamosak vagyunk arra, hogy munkánk közben olyan hibát kövessünk el, amit kis körültekintéssel könnyen megakadályozhatnánk. Pénz, idő, erő ilyenkor fuccs, csak az évvégi kimutatásban szerepel ballépésünk tehertétele. A kormány takarékossági rendelete nyomán remélhetőleg a második tervévben nagyobb figyelemmel sáfárkodunk pénzzel, anyaggal, idővel, erővel.

Itt a Szövőgyárban járva-kelve is számtalan jelét láttuk, hallottuk a takarékosságnak. A valódi, az üzem életét jó értelemben érintő takarékosság mellett még a következő mellékes (nem is olyan mellékes) takarékossági akcióról értesültünk.

A selyemelőkészítőben az eredménytáblával takarékoskodnak. Spórolós emberek ezek a selyemelőkészítők. Nem kell írni, kimutatni, táblát nézni, mind-mind csupa megtakarítás. Igaz viszont, hogy dührohamot kap a munkás, ha nem tudja, hogy áll a versenyben, dehát ilyen kicsiségre rá se füttyentenek az eredménytáblával takarékoskodók.

A késönjárók is nagy eréllyel harcolnak a másodpercekért. Még tíz perc a dunyha alatt, meg még öt, meg még kettő. Rendes emberek ezek, csak elspórolnak az alvás számára a munkaidőből néhány értékes percet.

A szemináriumról távolmaradók is takarékos emberek, jól tudják, hogy minden perc, amit az oktatásra pazarolnak, súlyos mulasztás a sakkparti, a mozi, a baráti csevegés számára s ezért inkább el sem mennek szemináriumra, mert a lógásban legalábbis százszázalékos teljesítményt akarnak nyújtani.

Az MNDSZ-mozgalom is takarékoskodik a mozgással. Egyhelyben áll, mint egy megrokkant vicinális és az asszonytársak „Kifut a bableves!" kiáltással rohannak el az értekezlet elől, akár kifut a bableves, akár pedig már tegnapelőtt jó étvággyal bekebelezte a család.

A mozgó-gép-ápolási mozgalomban hátul kullogók is takarékos emberek, idő előtt magára hagyják a gépet s az a félóra, ami kiesik a termelésből, szerintük nem dönti még össze a világot, szerintünk azonban az illető üzemrész feltétlenül megsínyli a sietős szövő lelkiállapotát.

A fentiek mellett azonban igazi öröm a háznál, hogy a valódi, a hasznos takarékossági akció egyre inkább tért hódít s úgy a hulladék-, mint a pamutfonódában, a gyűrűsfonódában s az összes szövődékben a Párt előírásai s a kormányrendelet értelmében fogják kiküszöbölni mindazt, ami anyagpocsékolást, időelfecsérlést s pénzzel való helytelen gazdálkodást jelent.

Majdnem így van

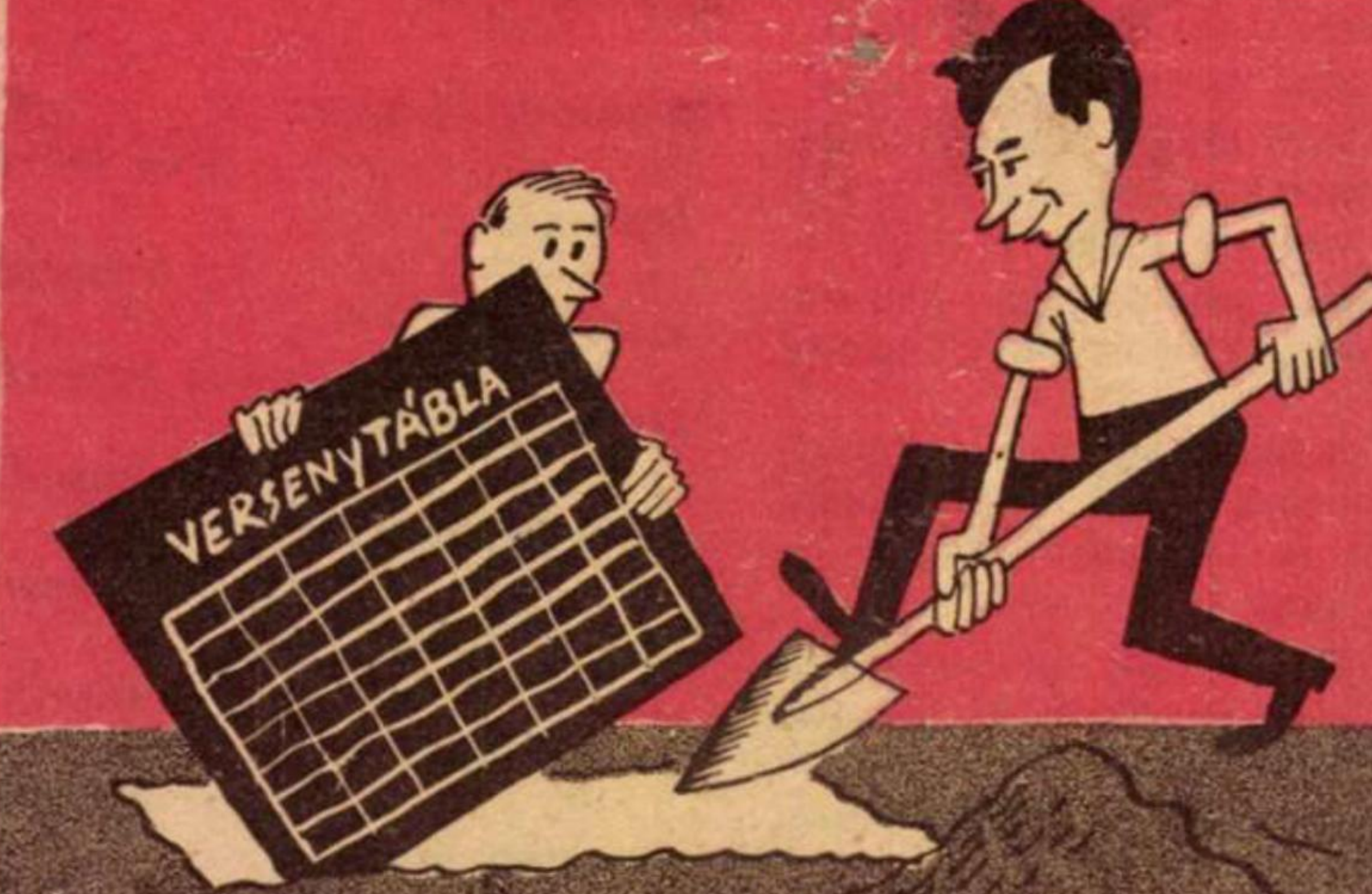

Képünk azt a lélekemelő pillanatot ábrázolja, amint a versenybizottság egyik tagja elássa (amilyen mélyre csak lehet), a munkaverseny nyilvánosságát szolgáló versenytáblát.

Aminek nem szabad lennie

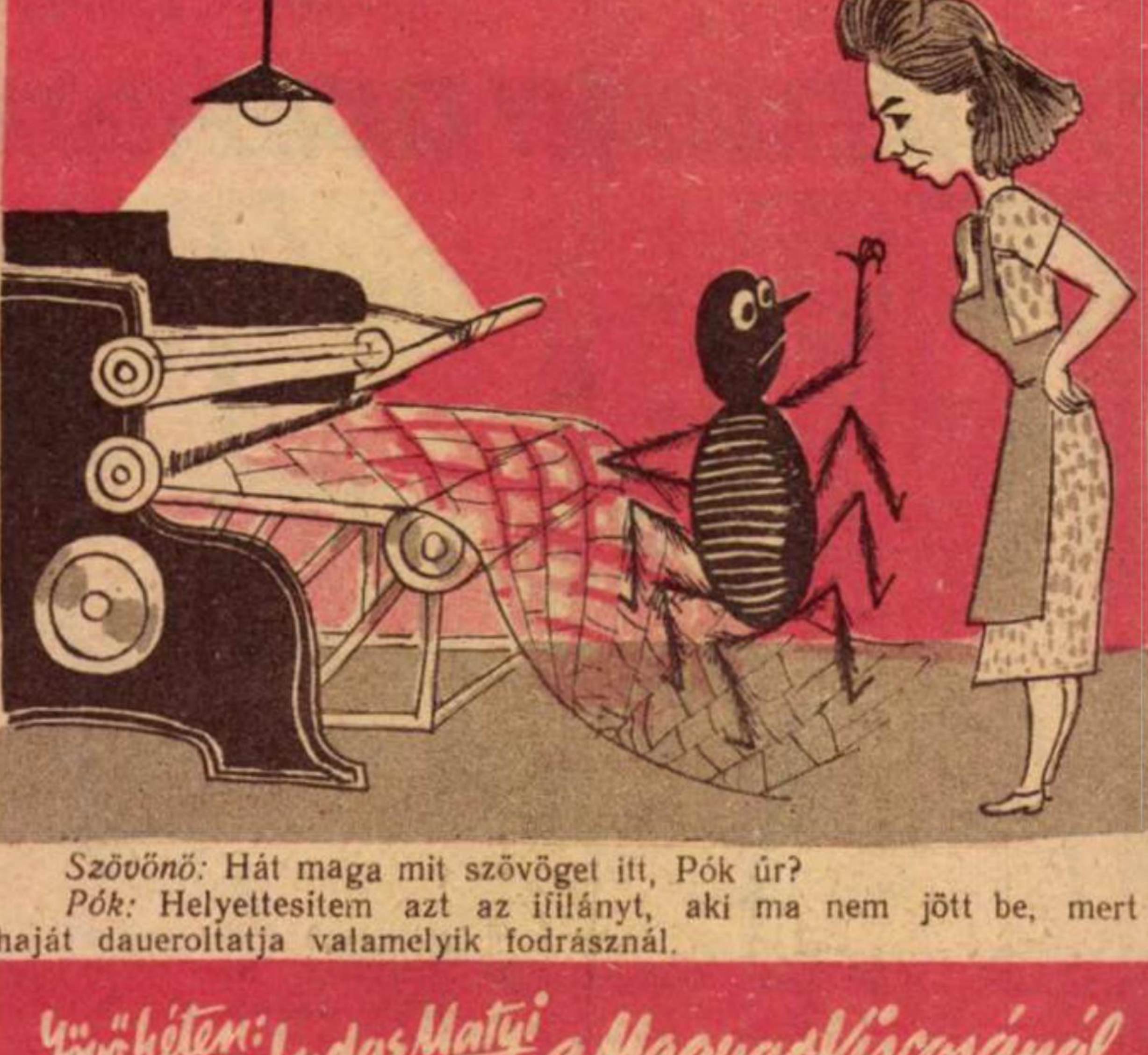

Szövőnő: Hát maga mit szövöget itt, Pók úr?

Pók: Helyettesítem azt az ifilányt, aki ma nem jött be, mert a haját daueroltatja valamelyik fodrásznál.

Jövő héten: Ludas Matyi a Magyar Viscosánál

DERŰ... BORÚ...

Amikor már néhány perce szembenültünk Pap elvtárssal és beszélgettünk, — láttuk, hogy itt már nagy baj nem lehet, mert a Kelenföldi Textilkombinát jól dolgozik. Tavaly élüzem is volt. Idén nem az. Miért? Hm. Bizony. Ne tessék haragudni, de mikor mi megkérdeztük, hogy miért, — nekünk is azt mondták: hm. Szóval azért, mert hm. Egyébként most a Kistext az élüzem, pedig szavahihető Keltexbeli bennszülöttek szerint a Keltex is van olyan üzem a talpán, mint a Kistext.

Ott van például a Póllák-Kellermeier-Sós-Bence brigád újítása a futószövet terén, amely 1,200.000 forint megtakarítást eredményezett, ami nem kis dicsőség az ujítók részére, még akkor sem, ha négyfelé kell osztani. Aztán itt van a tömlőscséve-ügy. Kellermeier és Kelen elvtársak egy pofonszerű eljárással elérték, hogy egy orsóra az eddigi 24—30 dekagramm fonal helyett 56—60 dekagramm fonal tekerhető. Namármost: minél több a fonál az orsón, annál nagyobb a „futási idő", vagyis annál ritkábban áll le a gép, tehát időt lehet megtakarítani. Olyan világos ez kérem, hogy szinte szégyelem, hogy miért nem én jöttem erre rá.

Amikor a politikai munkára került a szó, derűsen mosolygott a lelkem. Ebből kitalálható, hogy ezen a téren sincs baj.

Sport, kultura: itt sincs semmi dorongolni való.

De.

DISZ-ügy. Hát igen. Pirul a kezemben a töltőtoll, mikor leírom, hogy milyen alapos munkát végzett a régi vezetőség az ifiélet színvonalának abszolút nullfok alá való süllyesztésében. Elég csak ennyi: a gyárban körülbelül ezer ifi dolgozik, a DISZ-mozgalomnak viszont mindössze ötszáz tagja van. Már úgy értem, hogy papiron. Mert hát valójában?... Na de ez a mult. Bízunk az új vezetőségben s kérjük a Keltex-ifiket, hogy bízzanak ők is velünk.

Ám nem akarok igazságtalan lenni a fiatalokkal, mert a termelésben ők is alaposan kiveszik a részüket. Sőt. Olyan remek ezerszemélyes ifi-műhelyük van, hogy még a makrancoskodó Kis Katalin is jó útra tér benne. Mert azt majdnem elfelejtettem mondani, hogy itt, a 2-es szövődében forgatták a nagysikerű filmet.

☺

Hogy a borúról se feledkezzünk meg, a Keltexben jártunkban-keltünkben találkoztunk a bürokrácia nevű vadvirág néhány csúf példányával, amelyeket leszakítottunk s most csokorba kötve elrettentés céljából átnyújtjuk az olvasónak. Előrebocsátjuk, hogy a textilgyáriak nem tehetnek ezeknek a giz-gazoknak elburjánzásáról, ők éppen úgy szenvedtek tőlük, mint mi, amikor meghallottuk őket.

A fogaskerék csak úgy ér valamit, ha foga is van. Mivel a fogatlan öntvény abban különbözik a fogatlan csecsemőtől, hogy az előbbinek nem nő ki magától a foga, — fogaztatás céljából el kell küldeni a Fogaskerékgyárba. Ez világos.

A kelenföldi textilesek is így oldották meg a fogas kérdést. Elküldték az öntvényt a gyárba, aztán elkezdtek várni. Nem is hiába, mert egyszer csak megérkezett egy hivatalos papir, amin ez állott: cca hat hónap. Ami azt jelenti, hogy nem kevesebb, mint hat hónap telik bele, amíg a boldogtalan öntvénynek kinő a tejfoga.

*

Úgy kell a textilgyárakban a 7/16-os csavar, mint a falat kenyér vagy az oxigén. Vagy még jobban.

Egy szép napon nagy eseményre ébredtek az összes csavarok és srófok: szabványosították őket. Mindegyiket szép sorjában, csak éppen a 7/16-os maradt meg mostohacsavarnak: róla megfeledkeztek. Nosza felhördültek erre a szövőgépek, némelyik mérgében le is állt. A textilgyári vezetők viszont megindultak és minden követ megmozgattak, hogy a szabványok között helyet kapjon a 7/16-os is. Hiába. A 7/16-ost örökre száműzték a szabványok birodalmából. Ellenben azt megígérték, hogy amennyiben elegendő mennyiségű rendelés érkezik belőle, szabvány ide, szabvány oda, legyártják a boldogtalan csavart. Ami azt bizonyítja, hogy még a legszőrösebb bürokrata szívben is dobog némi érzés.

*

Szerszámokat rendeltek a Nemesacél-gyárból. Nem tegnap, nem is tegnapelőtt, hanem nyolc hónapja. Az első hónapokban még nem csüggedt a Keltex, egymásután küldte a sürgető leveleket, amelyekre a következő válasz érkezett: a tervszám kimerült. Lassacskán azonban nemcsak a tervszám, de a rendelők is kimerültek és beletörődtek a balsorsba. Mindössze naponta jutott ismét eszükbe érdeklődni a szerszámok sorsa felől. Bár ne tették volna. Meglepő választ kaptak: új év kezdődött, a régi rendelés nem gilt, nem ér a neve, tessék ujat csinálni s aztán nyugodtan várni újabb nyolc hónapig.

*

Cosinus fimérő. Még így leírva is tiszteletet ébreszt az emberben. Valószínűleg hasonló tiszteletet éreztek a Vill-Rad illetékesei, amikor a rendelést megkapták. Habozás nélkül közölték, hogy fimérő nem volt, nem van és nem lesz. A Keltex sem habozott, hanem döntőbizottság elé vitte a dolgot, ahol is kimondták, hogy a Vill-Rad 1952. márciusáig köteles leszállítani a dallamos nevű árammérőt.

Ám egy ködös hajnalon meglepő fordulat történt. Valami egészen más műszer bevásárlása céljából ellátogatott a Keltex megbízottja a Vill-Rad Vörösmarty-utcai lerakatába. Nézegetett a megbízott jobbra, nézegetett balra, aztán egyszerre csak felordított: „Emberek, hiszen ott van egy fimérő!" „Az csak egy mintadarab — volt a válasz, — de a raktárban van még néhány. Milyen tetszik? Kerek vagy négyszögletes?" Hogy a megbízott mit felelt erre, arról szerencsére már nem szól a krónika...

NÉMETH ZOLTÁN.

Nincsen selejt?!

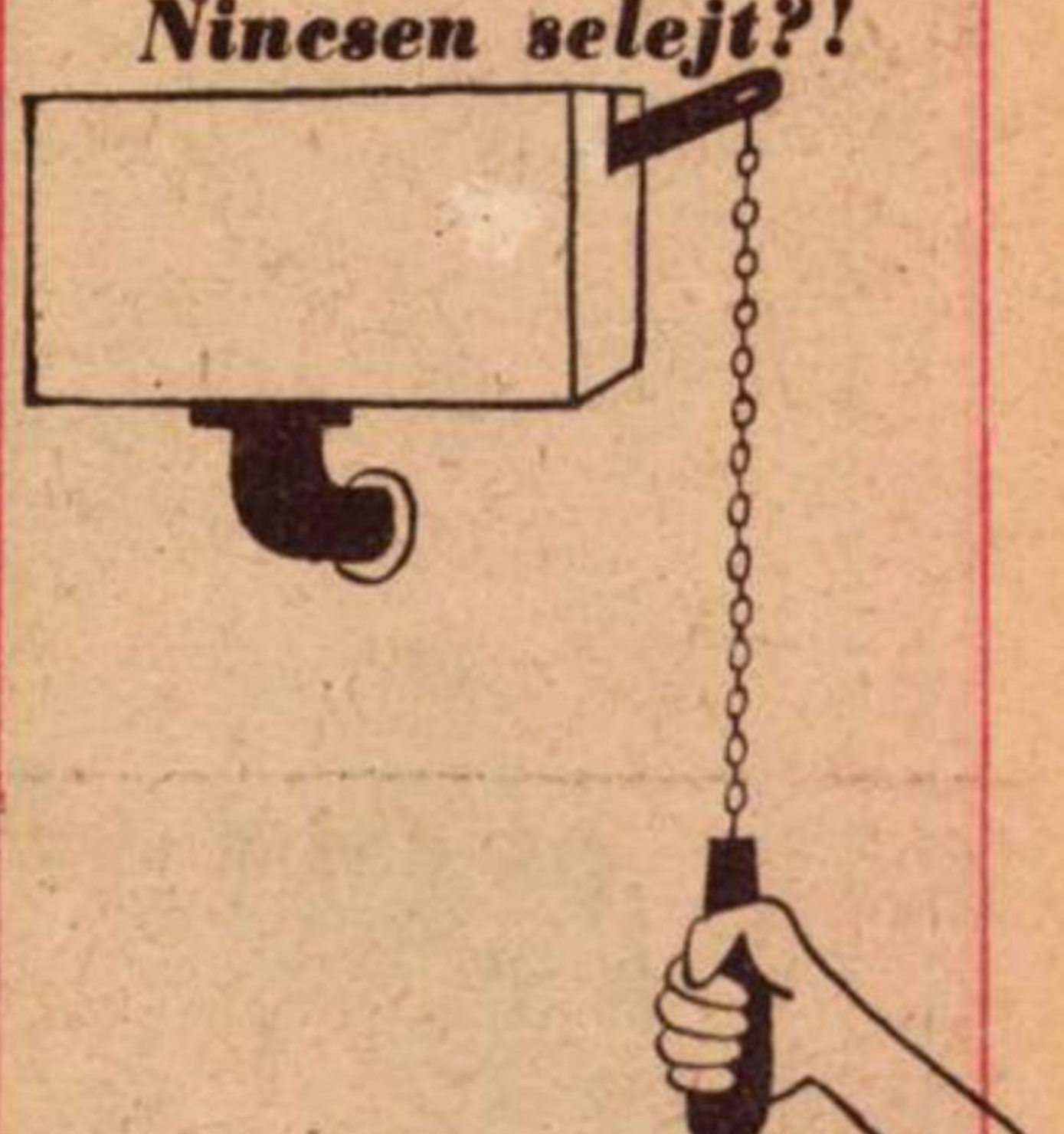

Az egyik szövődében a csavaros-eszű újításra kész szövők a selejt eltüntetését egy bonyolult konstrukcióval oldották meg. Ez a szerkezet, amely tulajdonképpen eddig is megvolt, csak más ügyben szolgált, remekül megfelelt a célnak, már a szövők céljának, de egyáltalában nem felel meg a gyár és a termelés érdekének.

Éppen ezért reméljük, hogy a jövőben a selejtet a bizonyos szerkezet mellőzésével már az üzemben kiküszöbölik a selejtnélküli termeléssel.

A mi nagymamánk

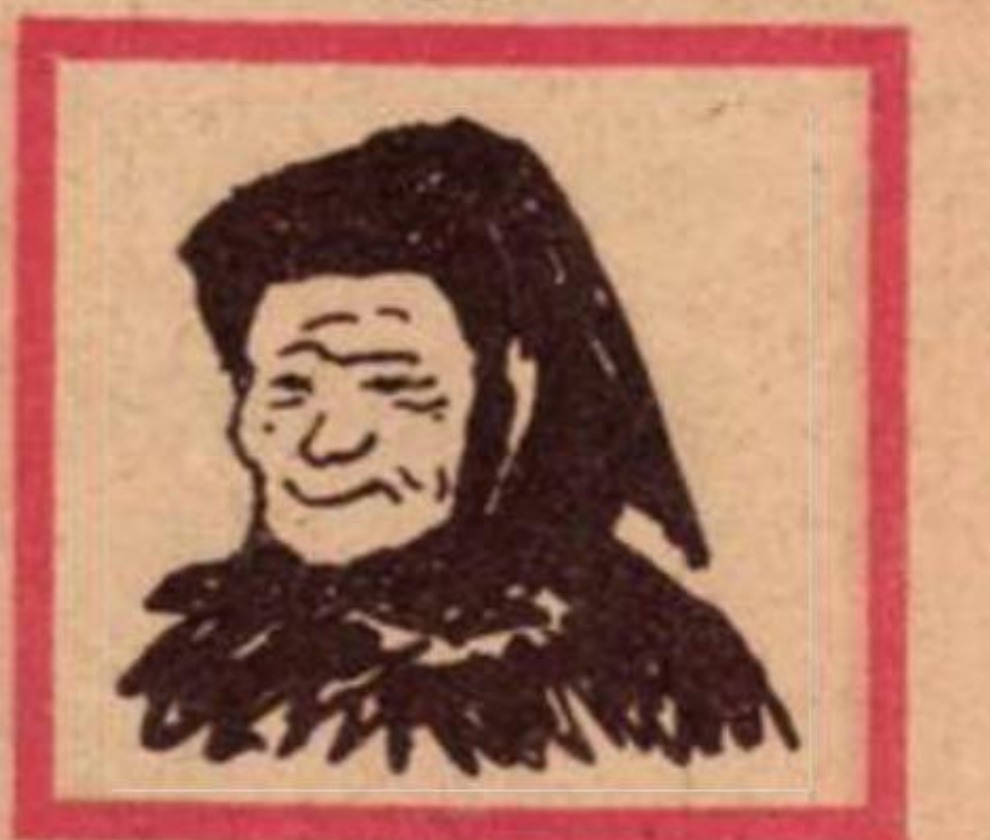

Az egyik pamutszövődében Kleska néni nagyon sok selejtet csinál. Ezt úgy tudja elérni, hogy a kétszálas szövés helyett megelégszik az egyszálassal s mint a selejtkiállítás állandó szállítója, nagy népszerűtlenségnek örvend. Amikor meghallotta, hogy le akarjuk rajzolni, ez mégsem tetszett a felette szerény Kleska néninek s azt izente, rajzoljuk le a nagymamánkat.

Rajzolónk előzékeny ember lévén, lerajzolta nagymamát s miután Kleska néni kívánságát teljesítettük, nagymamánk csak azt kéri, hogy Kleska néni viszont a jövőben egyszálas szövés helyett kétszálas pamutszövésre térjen át.

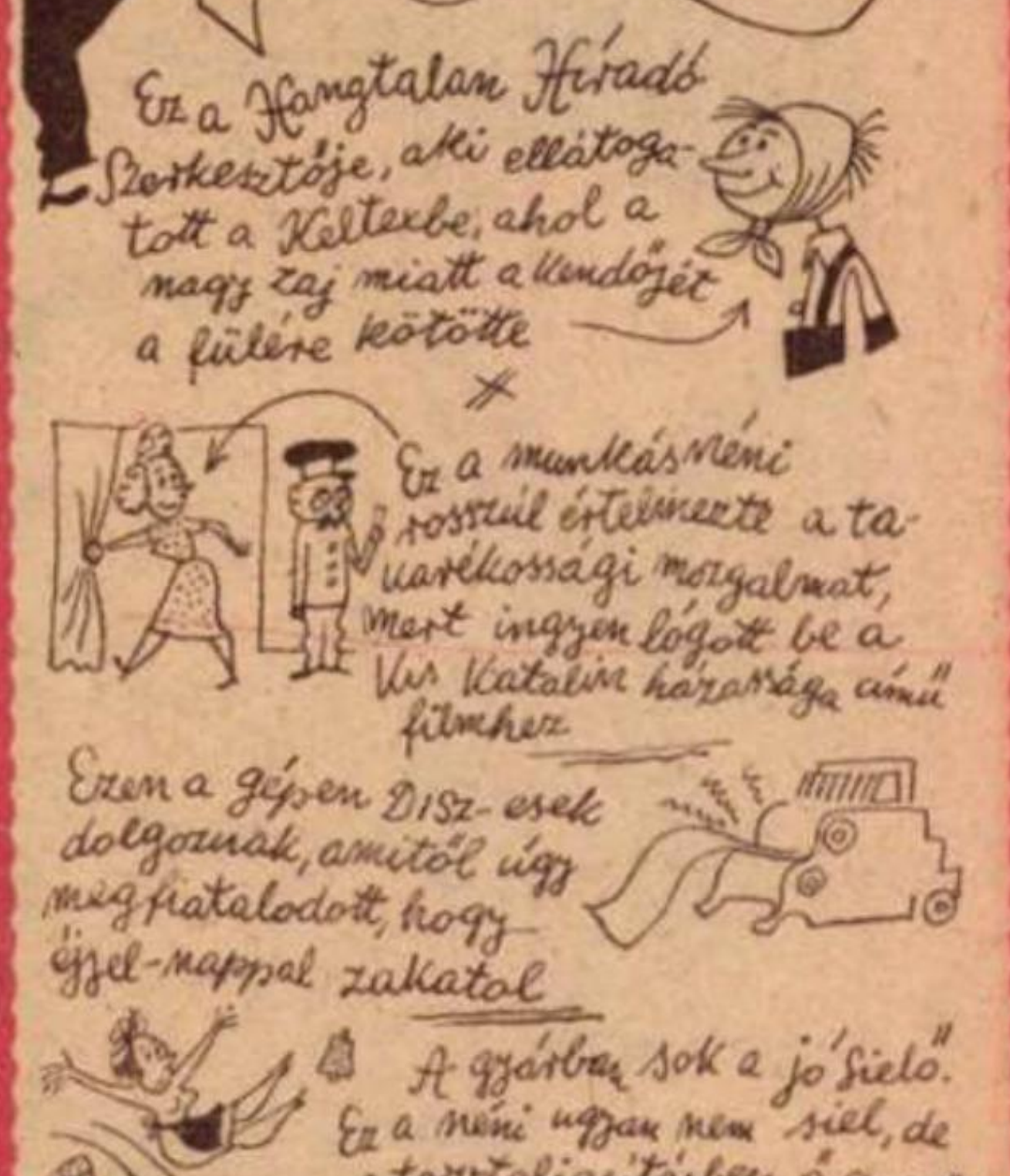

Hangtalan Keltex Híradó

Ez a Hangtalan Híradó Szerkesztője, aki ellátogatott a Keltexbe, ahol a nagy zaj miatt a kendőjét a fülére kötötte

Ez a munkásnéni rosszul értelmezte a takarékossági mozgalmat, mert ingyen lógott be a Kis Katalin házassága című filmhez

Ezen a gépen DISZ-esek dolgoznak, amitől úgy megfiatalodott, hogy éjjel-nappal zakatol

A gyárban sok a jó „síelő". Ez a néni ugyan nem síel, de a tervteljesítésben ő csúszott le a legjobban.